hêviya gel

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

FAŞİST DARBENİN 6 YILI

Hatırlanacağı üzere,12 Eylül 1980 günü bir darbeyle iktidarı gasbeden militarist türk generalleri,parlementoyu dağıtarak askeri faşist bir diktatörlük kurdular.Peşpeşe yayınladıkları emirnamelerle tüm yerlerde (yetkileri genişletilmiş) sıkıyönetim ilan edildi.Her türlü demokratik hak ve özgürlükler yok edildi,grevler yasaklandı DİSK,TÖB-DER ve diğer demokratik kitle örgütleri kapatıldı,yöneticileri tutuklandı, sosyalist,devrimci ve yurtsever yayın organları yasaklandı,burjuva basınına sansür kondu.Bir avuç tekelci ve generalin dışında tüm kitlelere politika yasaklandı.Yüzbinlerce devrimci yurtsever kişi göz altına alındı,tutuklandı, işkenceden geçirildi.Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafında faşist toplama kampları kuruldu.Askeri mahkemeler, tehdit ve şantaj dolu düzmece iddianameler hazırlandı, ağır cezalar yağdırılmaya başladı.Sistemli bir şekilde sürdürülen işkencelerde ve idam sehpalarında yüzlece devrimci şehit edildi.

Ama,faşizmin tüm iğrenç baskı ve işkenceleri amacına ulaşamadı.Askeri toplama kampları insanlık onurunu yükseklerde tutan, faşizme boyun eğmeyen devrimcilerin direnişlerine sahne oldu.Diyarbakır ve daha birçok zindanlarda Kürdistan halkının ulusal devrimci davasını yücelten,hayatlarını faşizme karşı dişe diş bir kavgayla feda eden yiğit yurtseverler ulusal kurtuluş savaşımımızın birer simgesi oldular.

'Demokrasiyi kurtarmak' iddiasıyla geldiklerini ileri süren faşist generaller bir süre sonra siyasi partileri de kapattılar ve yöneticilerine on yıl süreyle politika yapma yasağını getirdiler.Ancak bundan sonra burjuva partilerinin şeflerinde bazı homurdanmalar başladı.Ozamana kadar bazı sol hareketler de rejime faşist demiyerek generallerin verdikleri söze kandılar.Ama cunta kimseyi af etmedi ve kendisine karşı olan tüm muhalefeti safdışı ederek devleti baştan aşşağıya yeniden örgütlemeye ve biçimlendirmeye koyuldu. TRT,yargı ve üniversite özerkliği kaldırıldı.Devlet Denetleme Kurulu,Milli Güvenlik Kurulu,Konsey,Cumhurbaşkanlığı ve Genel Kurmay parlamentonun üstünde birer diktatörlük aracı haline getirildi.DGM,Olağanüstü Hal Yasaları ve daha birçok önlemlerle devlet aygıtı daha otoriter ve baskıcı duruma getirildi.Bundan sonra da gerici 1982 'anayasa'sı halklarımıza dayatılarak cuntanın başı Evren Cumhurbaşkanı ilan edildi ve diğer diktatörlük araçları yasayla kurumlaştırıldı.

BAZI EKONOMİK SONUÇLAR

Faşizmin sivri ucu işçi sınıfı ve Kürdista'na yöneldi.Bu amaçla cuntanın ilk işi,işçi ücretlerini dondurmak, kazanılmış tüm hakları geri almak ve ekonomi ile ilgili kararları tekelci burjuvazinin örgütlerine bırakmak ve Kürdistan halkının üzerine yürümek oldu. Bu nedenle cuntadan en fazla zarar gören işçi sınıfı ve Kürdistan halkıdır.

Enflasyon süreklilik kazandı. Artan fiyat artışlarına karşılık işçi ve emekçi ücretleri düşmeye devam etti. Son 6 yılda işçi ücretlerinde gerçek düşme %50'yi aşarak 1975 yılı düzeyinin altına düştü. Buna karşın tekelciler kârlarını aynı yıllarda, onlarca kat arttırarak en iyi dönemini yaşadılar.

Büyük tekellerin sözcüleri enflasyonun gerçek nedeni olarak işçi ücretlerindeki artışı ve dünyada artan petrol fiyatlarını göstermeye çalıştılar. Buna dayanarak işçi ücretlerini dondurdular, dünyada petrol fiyatları düştü ama, enflasyon yine de artmaya devam ediyor. Bu da gösteriyorki, ekonomik bunalım, tekellerin aşırı kâr hırsından ve sermayeyi yoğunlaştırmak istemesinden kaynaklanıyor.

Faşist cunta, işçiler ve emekçiler üzerinde bu kadar baskı, katı iş kuralları, yoğun sümürü ve kitleleri sefalete itmesine rağmen ekonomik bunalımı atlatamadı. Hayat pahalılığı, açlık ve yoksulluk kol geziyor. Son 6 yılda toplam işsiz sayısı 3 milyon artarak 4,5 milyonu buldu. Bu rakam toplam işgücünün %21 gibi bir oranını oluşturuyor. Türk parasının değeri dış paralara karşı her gün düşmeye devam ediyor. Ve nerede duracağı belli değil. Türkiye'nin dış borcu 30 milyar dolara yaklaşıyor ve yılda 3,5-4 milyar dolar dış borç ödeme yükümlülüğü altına giriyor. Yatırımlar azaldı, orta sınıflar iflasa sürüklendi.

Bundan sonra da hangi burjuva hükümeti gelirse gelsin, uygulayacakları ekonomik politikalar bunalımı atlatamaz. Çünkü Türkiye'nin ekonomik bunalımının temel kaynağı yapısaldır. Dünya kapitalist ekonomisiyle bütünleşme sürecine giren geri ve bağımlı bir sanayiye sahip Türkiye, İMF'nin eğemenliğine girerek sürekli bir dış borçlanma yoluna girdi. Bu yoldan geriye dönüş ve ekonomik düzlüğe çıkması kapitalist düzende mümkün değildir. Emperyalistleşme çabalarının önünde engeller var. Dış pazar bulamıyor. Bu nedenle tüm gücüyle sömürgesi olan Kürdistana ve işgal altında tuttuğu K. Kıbrıs'a yükleniyor.

Sömürgeci-tekelci ilişkiler ülkemizin zenginlik kaynaklarını soyuyor, üretici güçlerin gelişmesini engelliyor. Kürdistan ekonomisi yıkıma uğratılarak sömürgeci-tekelci burjuvazinin ihtiyaçlarına göre biçimlendiriliyor. Son yıllarda

Devamı sayfa 11" de

TSK MK'nin, organ ve üyelerine ilettiği genelgenin bazı bölümlerini, taşıdığı tarihi önemden ötürü okurlarımıza sunmayı gerekli gördük.

Hêviya Gel Redaksiyonu

TÜM ORGAN VE ÜYELERE

Bilndiği gibi KİP-GBK ve TKSP- Roja Welat, yayınladıkları 'Birlik Deklerasyonu' ile Tevgera Sosyalist a Kurdistane çatısı altında birleşmeye karar verdiklerini açıklamışlardı. Buna bağlı olarak yürütülen örgütsel birleşme çalışmaları da sonuçlandı. Ve TSK Merkez Komitemiz, tarihi öneme sahip ilk toplantısını yaptı. Ülke, bölge ve dünyadaki durumu değerlendiren Komitemiz, düşmana karşı savaşın geliştirilmesi ekseninde ideolojik-politik birliğin pekiştirilmesi ve örgütsel inşanın sağlamlaştırılması için gerekli kararlar aldı. Önüne somut hedefler koydu.

Devamı s. 5'te

ÇIKARKEN

İşçiler,emekçiler,yoldaşlar!

Hêviya Gel'in ilk sayısı elinize geçiyor. Hêviya Gel'in türkçesi halkın umudu demektir. Ancak O'nun anlam ve önemini, devrimci süreçteki yerini, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük savaşımındaki işlevini, bununla tanımlamaya çalışmak doğru değildir.Çünkü O, esas anlamını, çıkışını belirleyen nedenlerde, seslendireceği politik perspektiflerde, izleyeceği yayın politikasında ve bu öğelerin diyalektik bir bütünlük halinde yaşamla bağlantılarının kurulmasında bulacaktır. Ki O'nun, gerçek anlamda halkımızın umudu oluşunu karekterize edecek olgular da bunlardır. Bu bakımdan çıkarken, bu unsurları ana hatlarıyla ama kısa ve özlü bir biçimde irdeleyerek Hêviya Gel'in doldurmakta olduğu boşluğu,açtığı yeni çığırı ve üstlendiği tarihi sorumluluğu yerli yerine oturtmak gerekir.

Herşeyden önce Hêviya Gel, geçmişin derinliklerine, bunalım sürecinin nedenlerine yönelen köklü eleştirel yaklaşımların yarattığı devrimci birikimlerin bir ürünüdür. Bu nesnel gerçeklik, aynı zamanda O'nun çıkışını hazırlayan temel bir faktördür. Ancak Hêviya Gel, bunun yanısıra sözkonusu eleştirel yaklaşımların yapılarında geliştirdikleri çözümlemelerin de bir ifadesidir. Çünkü O, yıllardır 'birlik' adına işçi sınıfımızın,halkımızın saf ve temiz duygularını sömüren birlik tüccarlarına karşı, somut ve tarihi bir adımı seslendiriyor. Kitlelerin özlem ve istemlerine bugün için alternatif düzeyde olmasa bile güçlü bir yanıt veriyor. Devrimci ve yurtsever hareketi tehdit eden çürümeye,kokuşma ve savrulmalara inat, bunalımdan çıkış yolu gösteriyor.Özverinin cisimleştirdiği onurlu ve örnek bir davranışı simgeliyor. Dolayısıyla Hêviya Gel, devrimci sürecin ilerleyişini hızlandırıyor, onu geriye çekmek isteyenlerin hayal dünyalarını yıkıyor ve kimilerinin paslı silahlarını ellerinden alıyor. Daha da önemlisi O, Kürdistan devrimci ve yurtsever hareketinde yeni bir dönemin kapılarını aralıyor.

Diğer yandan Hêviya Gel'in çıkışı, sömürgeci—faşist diktatörlükle Kürdistan halkı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları arasındaki savaşımda dinamik değişmelerin yer aldığı bir döneme rastlıyor. Sapla saman yoğun bir biçimde ayrışıyor. Yığınların artan basıncı burjuvaziyi zorluyor. Zorlanan burjuvazi iktidarını sürdürmek, 'misaki milli' sınırlarını korumak için çok yönlü oynuyor. Sosyalist, devrimci ve yurtsever güçleri ise, ciddi sınavlar bekliyor. Bu durum, Hêviya Gel'in kapılarını araladığı dönemin özgün yapısından kaynaklanan güçlükleri, daha bir göze batırıyor.O'nun omuzladığı görevlere bambaşka bir anlam kazandırıyor, yükünü daha da ağırlaştırıyor. Ayrıca buna, O'nun yüklendiği ikili görevin (kadrolara ve kitlelere yol gösterme ve seslenme görevinin) beraberinde getirdiği zorluklarıda eklemek gerekir.

Ancak Hêviya Gel, bu ve buna benzer güçlüklerin yanı sıra zorlu bir silaha sahiptir: 'Birlik Deklerasyonu' nda ifadesini bulan ideolojik-politik çizgi.. Kuşkusuz 'Birlik Deklerasyonu' nda belirlenen ideolojik- politik ilkeler, açılmaya, teorik tezler haline getirmeye muhtaçtır. Ve bunda Hêviya Gel'e önemli bir görev düşüyor. Üstlendiği sorumluluğun büyüklüğünü kavrayan Hêviya Gel, bu onurlu görevin üstesinden gelecektir. Kaldıki sözkonusu ilkelerin doğruluğu ve duruluğu, O'nun bu işlevi yerine getirmesini kolaylaştıracak, O'na güç katacak ve O'nun saygınlığını artıracaktır.

Ne ki, ideolojik mücadele ve yetkinleşmede önemli bir araç işlevi görecek olan Hêviya Gel'in görevini, sadece bununla sınırlamamak gerekir. Çünkü O, herşeyden önce burjuva ideolojisine karşı savaşımda kesin üstünlüğü sağlamak,sömürgeci ideolijinin etkilerini kırmak durumundadır. Marksizm-leninizmin evrensel planda burjuva ideolojisine karşı sağladığı üstünlüğe rağmen bu kaçınılmazdır. Çünkü hayatın her alanında işçi sınıfı, ulusal ve sosyal kurtuluş güçleri ile emperiyalizm ve gerici güçler arasında kıyasıya bir savaş var. Ve her ülkenin özgül koşullarına göre biçimlenen bu savaşı, bilimsel dünya görüşünün evrensel birikimlerini hovardaca harcamakla kazanmak mümkün değildir. Çünkü bu savaşı kazanmanın temel şartı, marksimz-leninizmi ülkenin somut koşullarına doğru ve yaratıcı bir şekilde uyarlamak elde edilen bulguları, ulusal kurtuluş savaşımızın tarihsel deneğimleri ve bizatihi yaşamla bağlantılı bir biçimde ele almak ve bunu sürekli geliştirmektir. Ancak böyle bir yaklaşımla, sömürgeci ideolojinin etkileri kırılabilir, onun kat kat üstün olan propaganda olanaklarına karşı ideolojik üstünlük sağlanabilir, sömürü mekanizmasının çirkin yüzü gereği gibi teşhir edilebilir.

İkincisi Hêviya Gel, küçük burjuva reformist' sol' tekter ve ideoljik ekseni 'miliyetçilik' olan görüşlerle cebelleşmek, bu görüşleri etkisizleştirmek görevi ile karşı karşıyadır. Hêviya Gel, bu görevin yerine getirilmesinde, ideolojik mücadelenin politik dostluk zemininde tutulması konusunda ısrarlı olacak, ilkel, duygusal ve seviyesiz tartışmalara itibar etmeyecek; devrimci-yurtsever güçler arasında canlı bir diyalog ve yapıcı bir tartışma ortamının yaratılması için azami çaba harcıyacaktır. Ancak O, ideolojik mücadeleyi duygu ve ihtiraslarına, dar grupçu çıkarılara alet edip süreci bulandıran eğilimlere, ideolojik savaşım ile politik dostluğun diyalektik bağını kavramıyanlara karşı da ilkeli ama acımasız bir mücadele sürdürecektir.

Üçüncüsü ve daha da önemlisi Hêviya Gel, toplumsal gelişmenin hızlı akışına uygun olarak sürekli bir biçimde kendisini yenilemek yeni ve ileri fikirlerin yaşamla bağlantısını kurmak zorundadır. Bu, hem ideolojik yetkinleşmenin teminatıdır; hem de merkez organı olarak O'nun, kadroları silahlandırması, onlara yol göstermesi ve kitlelere etkin bir şekilde seslenebilmesi bakımından önemlidir. Hatta O'nun kollektif bir propagandist ajitatör ve kollektif bir örgütleyici olabilmesi de, bir yönüyle buna bağlıdır. Ki devrimci bir yayın organı açısından sadece bu ilkenin yaratıcılıkla hayata geçirilmesi başlı başına bir olaydır. Ve bu konuda, — kimilerinin yaptığı gibi — çok şey yazmak mümkündür. Ancak bizim için gerekli olan, bilinen şeyleri tekraralamak değil; bu ilkenin özüne uygun yaratıcı, araştırıcı, gerçekçi ve örgütleyici bir anlayışı esas almak, ideolojik çalışmalarımızı hayatın canlı pratiği içinde sorgulamaktır.

Açıktır ki bu, yayın politikasıyla yakından ilintilidir. Ve Hêviya Gel'in seslendirdiği politik perspektifler bakımından güçlü bir silaha sahip olmuş olması ne kadar önemli ise, bu silahın sürekli atışa hazır hale getirilmesi, yerinde, zamanında kullanılması ve ustaca hedefe isabet ettirilmesi de bir o kadar önemlidir. Bunu belirleyen ise, yayın politikamız olacaktır. Bu bakımından Hêviya Gel, yayın hayatında keyfi, göstermelik ve politikamıza gölge düşürücü art niyetli 'tartışmalara' yer vermeyecektir. Ancak O, teorik tezlerimizin geliştirilmesinde, yaşamın öne çıkardığı pratik sorunların çözümlenmesinde, kadroların, okuyucuların, hatta kitlelerin tartışma, eleştiri ve katkılarına da muhtaçtır. Kaldı ki, ideolojik alanda yetkinleşmenin sağlanması ve giderek üstünlüğün elde edilmesi önemli ölçüde, araştırma ruhunu geliştirici enerjik ve yaratıcı çalışmanın, açıklık ve gerçekçilik ilkesini esas alan canlı bir tartışma ve eleştiri ile beslenebilmesine bağlıdır. İşte yayın politikamızın biricik ilkesi de budur. Hiçbir kadro, hiçbir sempatizan ve hatta herhangi bir okuyucudan gelecek gerçekçi eleştiri ve tartışma istemi gözardı edilmeyecek; tersine olanaklar ölçüsünde değerlendirilecek, onlardan yararlanılacaktır.

Hêviya Gel'i yaşatmak ve güçlendirmek tarihi bir görevdir. O'nun sesini, yığınların sesi yapmak için ileri!..

Hêviya Gel Redaksiyonu

BI DERKETINÊ RE

Geli karker, xebatkar û hogiran!

Hejmara Hêviya Gel a yekemin digije destê we. Lê bes divê mirov li ser mana Hêviya Gel raneweste. Mane, giringi, ci û vatiniyên Wê yên ku di pêvajoya şoreşgeri û di tekoşina serxwebûn û azadiya Kurdistanê de, bes bi navê kovarê ve girêdan ne rast e. Ji ber ku di bingehê xwe de, Ew, mana xwe ji sedemên derketina xwe, ji dengdana perspektivên politika xwe, ji şopa politika xwe ya weşani û bi van taybetiyên xwe yên diyalektikiyên tevi ve dê mana xwe ji jiyanê bigre. Ew hêviya gelê me qerekterize dike; ji wan taybeti û hebûnên wê tê. Ji lew re di dema destpêkê de, pêwist e, ku em bi kurti van taybetiyên Wê yên bingehin vekin û diyar bikin. Valahiyên ku Hêviya Gel, wan tije bike, rêça Wê ya nû, ew vatini û barê diroki yê ku girtiye ser milê xwe baş bidin diyarkirin û bicikirin.

Hêviya Gel, beri her tişti, bi kûrahi û firehi li dema bori (dahatû) dinêre û dihêjine. Li ser sedemên pêvajoya krizê, encama hilberina rexneyên bingehi ya şoreşgeri radiweste. Ew rastiya berçav a ha sedema derketina Wê ya bingehi ye. Disa Hêviya Gel, encama pişaftina ditinên bi rexne ye. Ji lew re bi salan in, ku li ser navê 'yekitiyê' bazirganiyê dikin. Bi vê bazirganiya yekitiyê, hêvi û baweriya çina karker û gelê me dişkinin. Hêviya Gel, di vi wari de, dengê gafên hêja, diroki û berçav e. Herçiqas iro ev gaf ji daxwaz û xwestinên gel re alternativ nebe ji, disa bersiv û hêviyeke gelek mezin e. Ev bi awa û tewreki rikoki, li dij pûçbûn, rizandin û sewsbûna tevgerên şoreşger û welatparêz e. Ev pêngava ha riya ji rizgarbûna krizê şandide. Ev yek sembola fedakariyê ye. Şeref e. Û herweha Hêviya Gel, pêvajoya şoreşgeri bi lez û bez pêş dixe. Yên ku dixwazin pêvajoyê rawestinin, paşve bikşinin, xeyal û daxwazên wan xira dike. Çekên wan yên bi zingar, ji destên wan distine. Ya heri giring, ew di nav tevgera welatparêz û şoreşger a Kurdistanê de deri û dergeheki nû vedike.

Ji aliyê din ve Hêviya Gel, rastê dema ku di nav diktatoriya faşist - koloniyalist û gelê Kurdistanê, çina karker a Tirkiyê û xebatkarên Tirkiyê de tekoşineke jindar, guhartinên nû çêdibin de derket. Di vê demê de ka û ceh baş ji hev cûda dibin. Acizbûna gel, burjuvazi dêşine. Nerhet dike. Burjuvaziyê nerehet, ji bo domandina karina xwe û parastina "Misakê Milli" (sinorên Tirkiyê yên resmi) dest bi metodên fêlbaziyê dike. Li pêş hêzên sosyalist, şoreşger û welatparêz imtihanên cidi hene. Bi taybeti di vê dema ku Hêviya gel, deri û dergehên dema vedike de çetini û zehmetiya gelş û serêşan hin ji baş tên ditin. Giringi û mezinîya vatini (wezife) û barê Wê ji hin baş diyar dibe û giran dibe. Ji bil vê yekê, ew vatiniyên dubare (vatiniyên rênasiya kadroyan) bi xwe re çetini û zahmetiyan tinin.

Lê bi van û bi hinek zahmeti û çetiniyên din ve Hêviya Gel, xwedi çekeke gelek hêja ye. Ew xêza ideolojik-politika ku di 'Daxuyaniya Yekitiyê' de hatibû diyarkirin...Bêşik ew prensibên ideolojik-politik yên ku di 'Daxuyaniya Yekitiyê' de hati diyarkirin, Pêwist e, ku bên vekirin û divê bibin hipotezên teorik.Di vi wari de ji, ji Hêviya Gel re, vatiniyeke giring dikeve. Hêviya Gel, baş bi vatiniyên xwe yên mezin dizane û dê vatiniyên xwe bi serfirazi pêk bine. Van prensibên şoreşger, hêja û zelal, kar û barên Wê hêsa dike. Wê bi hêz dike û hêjabûna Wê hin ji bêtir dike.

Lê belê, mirov nikare bi tekoşina ideolojik vatiniyên Hêviya Gel, bi sinor bike. Ji ber ku Ew, beri her tişti, di tekoşina li dij ideolojiya burjuvazi de serfiraz be û tesira ideolojiya koloniyalistan bişkine; ji lew re di qad û çarçova gelemperi de marksizm-leninizm li dij ideolojiya burjuvazi her dem serfiraz e. Di her ali û qada jiyanê de, di navbera çina karker, hêzên netewi û rizgari yên civaki û yên imperyalist û paşverû de şereki bê hempa heye. Li gor mercên her welati, taybetiyên vi şeri hene. Mirov nikare ew encama ditina gelemperiya zanisti bi ciwamêri (!) bi karbine. Ji ber ku mercên serketin serfiraziya şerê, bi awaki hostati, li gor mercên welêt pêk anina marksizm-leninizmê ye.Tecrûbên ku hatine ditin, hêçandinên diroki yên şerên me yê rizgariyê yê netewi, bi jiyanê re hunandin û divê wan pêşve bibe û nû bike. Herweha dê mirov karibe, tesira ideolojiya koloniyalistan bişkine. Mirov kare, li dij propaganda ideolojiya burjuvaziya pir ali û xwinmêj, ji aliyê ideolojik ve bi serkeve. Ruyê sazûmana kedxwar û xwinmêj derxe holê.

Hêviya gel, bi ideolojiya burjuvaziyê biçûkê reformist, 'çepên' sekter re ku gêrûya ideolojiya wan miliyetçi ye tekoşin dide; vatiniyê Wê ye, ku van ditinan bê tesir bike. Hêviya Gel, ji bo pêk anina vatiniyên xwe, bi rikoki tekoşina ideolojik li ser bingehê dostaniya politik pêk tine. İtibara xwe bi raberizinên (munaqeşên) tewş û vala bê prensip û hisi nayine. Di nav hêzên welatparêz û şoreşger de diyalogek jindar ji bo qada raberizinên pêşketi xebat dike. Lê Ew, li dij kes û rêxistinên ku tekoşina ideolojik li gor ihtiras û grûbiya xwe ya teng û sekter didominin radiweste. Yên ku di tekoşina ideolojik û dostani ya politikde nagihin, li dij wan ji tekoşineke bê hempa dide.

Ya sêyemin û ya heri giring Hêviya Gel, li gor pêşveçûna civaki divê xwe tim nû bike, birûbaweriyên nû û pêşketi bi jiyanê ve bihune. Ev yek hem ji bo teminata pêşveçûn û qelewkirina ideolojik e û hem ji, ji bo organa navendiya ku kesên kadro û pêşketi bi çek dike, rê bi wan şandide û xwe bi awaki aktiv digihişine girsi û kesan; ji ber vê yekê giring e. Ji lew re propagandist, kollektiv, ajitator û rêxistgereke kollektiv e. Ev yek ji bo organa weşaniya şoreşger, domandina prensibên jindar e. Bi serê xwe bûyerek e. Di vê babetê de — wek hinek kesan — mirov kare gelek tişt binivise. Lê ji bo me, nûcarkirina tiştan pêwist nin e. Li gor vê prensiba ha, li ser bingehê sazker, lêgerker, xebatên ideolojik di pratikê de bi kar bine.

Ev ji diyar e, ku têkiliya vê yekê bi politika weşani ve girêdayi ye. Herçiqas Hêviya Gel, ji aliyê perspektivên politiki ve xwediyê çekeke be ji, hezirkirina çek û teqandinê, di dema xwe de bikaranina wê û bi westati li lêxistina hedefê ji hewqas giring e. Politika me ya weşani dê vê yekê baş bide diyarkirin. Ji ber vê yekê ji, dê Hêviya Gel, di jiyana xwe ya weşani de, ci nede raberizinên vala û zikreş. Ew dê ci bide pişaftin û raberizinên kesên pêşketi, xwendevanên xwe. Û dê disa ci bide pêşketina ditinên me yên pêşketi û di jiyanê de pirs û pirgirikên ku derdikevin pêş me û li çareserkirina wan bigere. İhtiyaciya Wê bi rexne û raberizinên kesên pêşketi û xwendevanan heye. Ji bo pêşketin, lêkolin û rêvekirinê ihtiyaciya wê bi rexnan heye. Prensibên politika me ya weşani ev e. Raberizinên her qadro, her xwendevan û yên herkesi dê ji ber çavan neye dûrxistin, tersên wê dê li gor imkanan bên hêjandin û fêde ji wan bêt stendin. Jiyandin û hêzkirina Hêviya Gel, pêngaveke diroki ye. De rabin , em Wê bigihinin her deri û herkesi!

Serkariya Hêviya Gel

TARİHİ BİR ADIM VE GÖREVLERİMİZ

Her yeni oluşum kendisini doğuran dönemin ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıkar. Ve var olan ihtiyaçlara cevap vermek, sorunlara çözüm bulmak ile yükümlüdür. Bunu gerçekleştirdiği ölçüde varlığı daha bir anlamlı olur.

Ülkemiz Kürdistan'da, her türlü olumsuz koşullarla boğuşa boğuşa sağlanan böylesine bir birlik, zorunlu olarak bizi, işçi sınıfı bilimi ile donanmış politik-örgütsel birliğin önemi üzerinde durmaya götürüyor.

Bilindiği gibi, 12 Eylül'den sonra Kürdistan'lı devrimci-yurtsever hareketlerin gündemleştirdikleri — amaç ne olursa olsun — tartışma konularından biri de siyasal birlik konusu oldu. Bu sorunun derinlenmesine tartışılmasında yarar vardı ve halen de vardır. Konuya bu yönü ile yaklaşıldığında belli bir olumluluk var. Ne var ki, bu tartışmalara istenilen düzeyde hareketler katılmadı ve katılan güçlerin bir kesiminin birlik konusundaki yaklaşımlarında samimiyet ve gerçekçilik yoktu.

Kimileri ve özellikle sağ oportünist kesim, bir yandan 'böyle bir sorun yok, böyle boşluk yok' diyerek yürütülen çalışmalara çomak sokmak isterlerken, diğer yandan da sıkıştıklarında, konuya kenarından-köşesinden — çarpıtarak — değinmek zorunda kaldılar. Böylelikle içine girdikleri olumsuz tavırlarından dolayı da birlik süreci önünde engel oldular ve oluyorlar.

Diğer bazı kesimler ise, bu konuda istekli olmalarına rağmen, nasıl bir birlik sorununa çözüm getirmeden, kendileri bu konuda net olmadan, önlerine gelene birlik önerilerinde bulundular. Var olan gerçekliklerden hareket edeceklerine, gerçekleşmesi mümkün olmayan — en azından bugünkü koşullardan — soyut emeller peşinden koştular. Bu şekilde, enerjilerini ve zamanlarını boşa harcıyarak, ilk yola çıktıkları noktaya geri döndüler ve bu işin zorluklarını bahane ederek birliklerin mümkün olmadığı yargısına vardılar, işin içinden sıyrılmaya baktılar.

Oluşturulmak istenen olgu, bilimsel sosyalist ideoloji ile donanmış bir örgütlenme olduğuna göre, öncelikle birliğe taraf olabilecek güçleri iyi bir analizden geçirmek gerekir. Bu güçlerin geçmişi, değerlendirişleri ve bu konuda pratikte atıkları somut adımlar, geleceğe bakış açıları ve birlik sorununda gerçekten samimi olup olmamaları gözönünde bulundurulmalıdır. Tüm bunlar bile tek başına yeterli değildir. Birliğe taraf olabilecek güçlerin, Kürdistan devrimine ilişkin temel ideolojik konulardaki görüşlerin çakışması gerekir. Çünkü oluşturulmak istenen ne bir fikir külübü ve ne de sadece yurtsever bir örgütlenmedir.

Bu ve daha birçok noktaları gözönünde bulundurarak Tevgera Sosyalist a Kürdistanê'nin oluşumunu sağlıyan KİP-GBK ve TKSP— Roja Welat, birlik sorununu birçok yönüyle aydınlatarak tarihi bir adım attılar.

Bugün TEVGERA SOSYALİST A KURDİSTANÊ de somut ifadesini bulan bu tarihi adıma omuz vermek, O'nu geliştirmek, Kürdistan devrimine gönül vermiş her militanın kesin görevidir. Atılan bu tarihi adımın önemi Kürdistan devrimci hareketinde şimdiye dek, böylesi bir birlik geleneğinin hiç olmadığı da gözönüne alındığında, daha da iyi anlaşılıyor. Bu yönüyle işçi sınıfının devrimci ilkelerde birliğini sağlamanın önünde yeni olanaklar doğmuş oluyor.

Bununla birlikte, Kürdistan proletaryasının ideolojik-örgütsel birliğinin sağlanması, var olan sekter yapılanmalar ve somut koşullar gözönüne alındığında, sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Fakat, bu böyledir diye başka yönlere mi sapmak gerekir? Kuşkusuz ki hayır. Eğer hedeflenen kutsal dava bağımsız ve demokratik bir Kürdistan ise, tek çıkar ve emin yol, bu zor ve zor olduğu kadar da onurlu olan bu yüce görevi başarmaktır. Bunu başarmanın yolu da hareketimizin ideolojik- politik hattını güçlendirmek ve birliği pekiştirmekten geçer.

Kuşkusuz bu birliğin sağlamlaşması ve pekişmesinde en büyük görev, birliğin oluşmasına omuz veren biz kadrolara düşmektedir. Aynı ideolji ile yoğrularak, kendimizi ve bilincimizi bir daha bileyerek kitlelere yönelmemiz halinde, önümüze çıkabilecek her türlü engeli aşabiliriz. Bu tarihi adımın önemini ve önümüze koyduğumuz görevleri, bulunduğumuz her alanda ve koşullarda kitlelere kavratmak ve TEVGERA SOSYALİST A KURDİSTANÊ'yi yığınlara mal etmek görevi ile karşı karşıyayız.

Birlik Deklerasyonunda da değinildiği gibi, oluşturulan TSK hareketi, tari bir adım olmakla birlikte, bu, birlik sorunun tümden haledildiği anlamına gelmiyor. Bir yandan, vuku bulması muhtemel ayrışmalar ve olumlu yönde değişmeler gözönünde tutulurken; diğer yandan da TSK nın daha da güçlenmesi ve kitlelere mal olması için var gücümüzle, bütün bilgi ve yeteneklerimizle, malımızdan, canımızdan azcık değil, en üst seviyede fedakarlık yaparak, sağa-sola sapmadan ileri atılmalıyız. Bunu yaparken mümkün olduğu kadar hata yapmaktan kendimizi korumalı, ama, hata yapmamak adına hareketsiz de kalmamalıyız. Şunu iyice kavramalıyız ki, hercanlı organizma gibi örgütler de mücadele ettikleri sürece bünyelerinde bazı eksiklikleri taşırlar.Zaman zaman hatalara da düşebilirler. Burada önemli olan, hata ve eksiklerimizi zamanında görüp giderebilmek ve mümkün olduğu kadar aynı hatalara birdaha düşmemektir. Hata ve eksiklikleri en asgari düzeye düşürmenin yolu da ideolojik politik hattımızı iyice kavrama ve kollektiviteyi her alanda hayata geçirmemizden geçer.

Ayrıca, Birlik Deklerasyonunda vurgulandığı gibi ağırlık noktamızı ülke zemininde ki çalışmalara vermek, büyük önem taşıyor.Kuşkusuz bu gerçeği tesbit etmek bir başına yeterli değildir.Asıl önemli olan bütün zorluklara rağmen önümüze koyduğumuz görevlere canla başla sarılmaktır, mücadelede imkansız diye bir kavram tanınmamalıdır.Dünya devrim tarihi en zor ve imkansız gibi görünen koşullarda halkların sayısız devrimleri gerçekleştirdikleriyle doludur.

Mücadele sürecinde karşımıza sağ ve sol sapmalar ve bunların yarattığı tahribatlardan maddiyata kadar binbir sorunun çıkacağı unutulmamalıdır. Ama, sağlam bir ideolojik—politik hattın önderliğinde değişen koşullara uygun savaşım biçimleri yaratılarak, zorluklara göğüs gererek sorunlar çözümlenebilir ve mücadele zaferle taçlandırılabilinir.

Diğer bir önemli sorun olan ulusal demokratik cephenin ve buna hizmet edebilecek güç ve eylem birlikleri sorunu Kürdistanlı hareketlerin şu an içinde bulundukları konum, aralarındaki sorunlar ve bunları 'çözüm' biçimleri gözönüne alındığında hiçte kolay değildir. Kürdistanlı hareketlerin ezici bir çoğunluğunun, hem kendi iç sorunları, hem de örgütler arası sorunların çözümünde demokrat olmadıkları sugötürmez bir gerçektir. Bu gerçek bir daha bilince çıkarılarak, ona uygun bir politika yürütülmeli ve sorunların aşılmasında ilkesizliğe düşmeden diğer hareketlerin iç işlerine karışmadan gerekli esneklik gösterilerek, örnek bir tavır geliştirilmelidir.

Tüm bu sorunların çözümü için tek yol, kitlelere mal olmaktan ve bunun sayesinde öncülüğünü herkesin ister istemez kabulleneceği bir öncü örgüt yaratmaktan geçer. TEVGERA SOSYSLİST A KURDİSTANÊ'nin hedeflediği böyle bir örgütlenmeyi yaratmak için, canla başla görev başına!..

D.Hasan - Ortadoğu

GENELGE

Baştarafı sayfa 1'de

Yoldaşlar!

Ülkemiz Kürdistan, bir barut fıçısını andırıyor. Açlık, yokluk ve yoksulluk kol geziyor. siyasal vahşet eşliğinde sürdürülen azgın sömürü devam ediyor. Halkımızın yiğit evlatları dün olduğu gibi bugün de işkence çarklarında, köy meydanlarında dağlarda, sokak ve cadde ortalarında kurşunlanıyor. Yoksul köylülerimiz topraklarından koparılıp toplama kamplarına dolduruluyor, toplu kırımlardan geçiriliyor, sürgün ediliyor. Kısaca halkımız boyun eğmeye, teslimiyet ve ihanete zorlanıyor. Fakat kahraman halkımız boyun eğmedi, eğmiyor. Aksine vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü için yürütülen mücadeleye her geçen gün daha bir sahip çıkıyor. Ve dayatılan çok yönlü savaşa rağmen onun, kin ve öfkesi günbe gün artıyor, sömürgeciliğin uzak olmayan bir gelecekte tarihin çöplüğüne gömüleceğine olan inancı daha bir pekişiyor. Akıtılan kanlar bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin tohumları olarak toplumun derinliklerine işliyor, kök salıyor. Mücadele sertleşiyor, ulusal kurtuluş savaşımız boyut kazanıyor. Öte yandan Türkiye işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve faşizmden zarar gören diğer bazı toplum kesimlerinde de muhalefet canlanıyor.

Boyutlanan huzursuzluk, yoğunlaşan patlayıcı birikim, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz için yeni olanaklar sunuyor. Bu durum, bir bütün olarak sömürgeci türk burjuvazisini tehdit ediyor. Faşizmin süratle derinleşen açmazları ise, sömürgeci tekelci burjuvazinin işlerini daha bir zorlaştırıyor. Bu bakımdan burjuvazi, bir yandan 'son Türk Devleti' ni 'parçalanmaktan' korumak amacıyla Kürdistan'daki baskı ve katliamlara hız veriyor; diğer yandan güdümlü muhalefetle, halkımız ve sömürgeci güçler arasında oluşan kin ve nefret duvarlarını aşındırmaya çalışıyor. Ayrıca O, Türkiye düzleminde canlanan sosyal muhalefeti saptırmayı, onu temel bağlaşıklarından koparmayı ve kendi potasında eritmeyi de ihmal etmiyor. Reformist güçler ise, 'anti-faşist mücadele' adına buna çanak tutuyor, burjuvazinin değirmenine su taşımaya devam ediyorlar.

Dayatılan kan, göz yaşı, baskı ve sömürüye karşın devrimci süreç, sömürgeci yönetimin ve faşizmin aleyhine Kürdistan ve Türkiye halklarının lehine gelişiyor. Bu süreci hızlandırmak, sömürgeci düşmanın saldırılarını karşı saldırılarla yanıtlamaya süratle hazırlanmak ve eli kanlı burjuvazinin 'yeni' manevralarına fırsat vermemek gerekir. Açıktır ki bu, kolay değil, ama olanaklıdır. Çünkü bazı aklı evellerin sandığı gibi düşman, 'kağıttan kaplan' değil ve bu gün de hala güçlüdür. Ancak bu, geçici bir durumdur. Onu güçlü kılan, günümüzün öznel koşullarıdır. Oysa ulusal ve sosyal mücadelenin yapısında geliştirdiği elverişli nesnel olanaklar gereği gibi değerlendirilebilirse, düşmana karşı savaşımın geliştirilmesi sürecinde öznel yetmezlikleri aşmak, burjuvazinin sinsi planlarını açığa çıkarmak, onu teşhir etmek ve esaret zincirlerini onun kafasında parçalamak mümkündür.

Bu bakımdan görev, subjektif olumsuzluklara boyun eğmek, burjuvazinin şu ya da bu kesiminin yanında yer almak veya onun içinde erimek değil, sömürgeci boyunduruğun parçalanması doğrultusunda savaşımı yoğunlaştırmak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle faşizme karşı savaşımın diyalektik bağıntısını kavramak, 'anti-faşist mücadele' misyonunu yüklenen 'liberal' burjuvazinin sınıfsal-siyasal karakterini, gerçek işlevini yığınlar nezdinde bilince çıkarmak ve öznel yetersizliklerimizi aşmak için ileri atılmaktır. Kuşkusuz bu, 'liberal' burjuvaziye karşı, Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin çakışan paydalarında ifadesini bulan ortak mücadele hedeflerine denk düşen ilkeli yaklaşımı dışlamaz. Fakat güdümlü muhalefeti güçlendirebilecek teorik ve pratik davranışlardan sakınmayı da zorunlu kılar.

Ne ki bu, sadece meselenin bir yönüdür. Daha doğrusu, devrimci sürecin öne çıkardığı görevlerin kısa ve özlü bir ifadesidir. Esas sorun, 'Birlik Deklerasyonu' nda çerçeve olarak belirlenen mücadele hattımızın geliştirilmesi, ete-kemiğe büründürülmesi, yani düşmana karşı savaşımın örgütlenmesi, kitlelerin alternatif arayışlarına yanıt verilmesi ve onlara öncülük edilmesidir.

Yoldaşlar!

Tevgera Sosyalist a Kürdistanê, Kürdistan işçi sınıfının devrimci ilkelerde birliği yolunda atılmış ileri ve tarihi bir adımdır. Yine bu adım aynı zamanda işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğüne soyunduğumuzun da bir ifadesidir. Şüphesiz ki, bir işe soyunmak başka, onun üstesinden gelebilmek başka bir şeydir. Bu bakımdan, önümüzdeki görevleri doğru kavramak. kısa ve uzun vadeli hedeflerimizin pratik yaşamla bağını kurmak ve gerçekçi olmak durumundayız.

İşçi sınıfının öncülüğü, her şeyden önce ideolojik-politik öncülüğü zorunlu kılar. Bu nedenle önümüzde duran birincil sorun, ideolojik birliği pekiştirmek, toplumsal gelişmenin hızlı akışına kendisini uyarlıyabilen, daha doğrusu onu yönlendirebilen yetkinleşmeyi sağlamak ve ideolojik üstünlüğü elde etmektir. 'Birlik Deklerasyonu' nda belirlenen ideolojik-politik ilkeler, özü itibarıyla perspektiflerimizi sergiliyor. Bunun üzerinde yoğunlaşan tartışmalar, doğruluğumuzu kanıtlıyor. Fakat bütün bunlar yeterli değildir. Sözkonusu ilkelerimizin özünü oluşturan teorik tezlerimizi geliştirmemiz, yaratılacak ideolojik birikimlere dayalı olarak program taslağını hazırlamamız ve onu tabanın katkılarıyla kollektif bir ürün haline getirmemiz gerekiyor. Bu durumu değerlendiren Merkez Komitemiz, bu konuda gerekli görev bölümünü yaptı; temel tezlerimizin yayın organımız Hêviya Gel'de ve peryodik bir biçimde tartışılmasını kararlaştırdı.

Ayrıca ideolojik yetkinleşmenin sağlanması, teorik görevlerimizin kopmaz bir parçasıdır. Bunu süratle gerçekleştirmek zorundayız. Dolayısıyla körlüğe, tembelliğe, uyuşukluğa, alışılagelen hazır reçete beklentilerine karşı panzehiri üretmek, araştırma ruhunu, eğitimi, her düzeyde tartışmayı geliştirmek ve elde edilen sonuçları pratikte sınamak durumundayız. Bu konu üzerinde yoğunlaşan Merkez Komitemiz, öncelikle yayın organımız Hêviya Gel temelinde sürekli bir eğitimin yapılmasını, tüm birimlerin, kadroların, tek tek üyelerin ve hatta yakın sempatizan halkaların önüne görev olarak koymuştur. Hiçbir neden, çalışmanın aksatılmasına gerekçe yapılamaz. Kaldı ki bu, ideolojik ürünlerin ve güncel politikanın yaşamla bağlantısının kurulması, pratikte sınanması için de gerklidir. Komitemiz ayrıca yetkinleşme ve eğitim sorununa ivme kazandırmak için hareketimizin bir okula kavuşturulmasını da önüne görev olarak koymuştur. Kuşkusuz bu, kadro ve üyelerin örgüt okulunu beklemeleri anlamına gelmiyor. Ve hiçkimse, 'nasılsa okul açılacak, ben de ideolojik yetersizliğimi orda giderim' diyerek saplantiya düşmemelidir. Okul bir ihtiyaçtır. Önümüze koyduğumuz bu görevin üstesinden gelmek, bir takım olanakların, araç ve gerecin sağlanmasına bağlıdır. Merkez Komitemiz, bunun için elinden geleni yapacaktır. Ancak bu sorunun çözümü belli bir süreyi alacaktır.

Öte yandan ideolojik yetkinleşmeyi, yayın organımız temelinde yapılması gerekli eğitimle sınırlamak,ya da bir örgüt okulunun açılışına bağlamak doğru değildir ve özellikle bu sonuncusu bakımından mekanik bir yaklaşımdır.Çünkü ideolojik çalışmanın biçimleri çeşitlidir.Örneğin sosyal pratiğin kendisi en iyi bir okuldur.Yeter ki,hayatın öğreticiliğinden yararlanabilsin ayrıca bu konuda bireyin kendisine düşen görev ve sorumluluklar da büyüktür.Ve bu,toplumsal olayların

→

karmaşık sorunlarını yerinde ve zamanında yakalamak için büyük bir özveri,araştırma ve sürekli bir bilgi birikimini zorunlu kılar.Bu bakımdan, başta Merkez Komitesi üyeleri olmak üzere, her kadro her üye ve hatta her sempatizan tarihsel bir sorumlulukla karşıkarşıyadır.Bunu omuzlamak için enerjik bir çaba içinde olmak, gerekli özveride bulunmak,'manevi dünyasını zenginleştirmek ve yaratıcı olmak zorundadır. Tarihsel süreç bunu bizden istiyor.

Diğer yandan ideoloji,savaşımın temel ve pratik sorunlarının ilkesel çözümünü belirler.Karar oluşturma ve alınan kararları gerçekleştirme sorumluluğu ise, politikaya aittir.Bu nedenle,ideoloji ve politika,bir bütünün halkalarıdır ve aralarında kopmaz bağlar vardır.Dolayısıyla'birlik deklerasyonunda'ifadesini bulan ilkesel tesbitler ve atılan tarihi adımın dayattığı ideolojik çalışmaların üstesinden gelmek de bir başına yeterli değildir. Bunun doğru,devrimci bir politika ile pekiştirilmesi, maddi bir güce dönüştürülmesi gerekiyor.Doğru devrimci politika ise,herşeyden önce somut durumun tesbitinde isabetli,ideolojik belirlemelerle uyum ve tutarlılık içinde olmayı emreder.Ki bu, aynı zamanda politikada ilkeselliğin de ölçütüdür.İkincisi ve daha önemlisi,toplumsal-siyasal gelişmelerin belirleyici nedenlerini, gerçekçi ve derin bir politik duyarlılıkla kavramayı,zaman ve mekan koşullarını göz önünde bulundurarak olayların üzerine cesaretle yürümeyi zorunlu kılar.Duygusallığa, günlük çıkar hesaplarına ve dar gurupçuluğa yer vermeyi yadsır.Politikada böylesi bir yaklaşımı esas alan Merkez Komitemiz,tüm organ ve üyelerin önüne,savaşımımızın ana yönelimlerinde katı ve ısrarlı olmayı öngören geniş bir politik perspektif Tüm organlar ve örgüt militanları stratejik hattımızın belirlediği çerçeve içinde kalmak,olaylar karşısında soğukkanlılığı korumak,işçi sınıfımızın ve halkımızın engin çıkarlarını yüksekte tutmak ve güncel politik çözümlemelerde,zamanın akışına bağlı olarak olayların ortaya çıkış nedenlerini,biçimlerini diyalektik bir metotla irdelemek,çıkarılan sonuçları politik tavır alışlar için esas almak ve varılan politik tesbitlerin ilkeselliğini,pratiğe uygunluğunu sınamak göreviyle karşı karşıyadırlar.Kuşkusuz bu,sadece meselenin bir yönüdür.Asıl önemli olan politikanın pratik gerçekleştiriciliğidir.Ki bu,esas ifadesini örgüt çalışmalarında,pratik yaşamın kendisinde bulur.

Yoldaşlar!

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê,örgüt sorununda,yaşanan sürecin öğreticiliğinden yararlanarak,edinilen zengin birikime,ideolojik-politik hattımızın doğruluğunun sağladığı önemli avantajlara sahiptir..Bu nedenle,iyimser olmamamız için hiçbir neden yok.Ancak biz,henüz işin başındayız.Diğer bir deyişle hedeflediğimiz örgütün temellerini atmış bulunuyoruz.Söz konusu örgütün inşası ve inşa sürecine tekabül eden savaşım içinde onun çelikleşmesi önümüzde duran bir numaralı görevdir.Bu bakımdan eylemimiz,zaferin kendisi değil,sadece zafer istemi demektir.Zaferi belirleyen ise,savaşım sürecinin öne çıkardığı ve özellikle pratik sorunların çözümü,kısaca örgüt çalışmasının kendisidir.Ayrıca örgüt çalışmasında,mevcut olanaklar,araç-gereç,insan unsuru ve kadroların niteliğile kendisini yakıcı bir biçimde dayatan görevlerin ağırlığı arasında doğru bir orantı var.Bu orantının göstergeleri başarıyı etkileyen faktörlerdir.Bu konuda küçümsenmeyecek güçlüklerle karşı karşıya olduğumuz açıktır.Bunun yanısıra Tevgera Sosyalist a Kurdistanê olarak ortaya çıkışımızın bizatihi beraberinde getirdiği belli zorluklar var.Yine ileriye doğru atılan her ciddi adım,göğüslenmesi zorunlu belli sorunlar getiriyor. Bütün bunlar,omuzladığımız yükü kat kat ağırlaştırıyor. Bu bakımdan işimiz zor,Sorumluluğumuz büyüktür.

Fakat marksizmi-leninizmi klavuz edinen,nesnel gerçekliği kavrayan ve leninist örgütlenme ilkelerini hayata geçirmekte ısrarlı olan hareketimiz,inanç,cesaret ve kararlılığı fedakarlık,atılganlık ve yaratıcılıkla yoğurarak karşı-karşıya olduğumuz güçlükleri aşacaktır.Merkez Komitemizin buna inancı tamdır.Bunun yolu ise,ideolojik yetkinleşme sürecini hızlandırma,politik duyarlılığı ve tutarlılığı titizlikle korumanın yanısıra bizatihi savaşım içinde yığınların dikkat merkezini oluşturacak savaşkan bir örgütü yaratmaktan geçer.Bu,aynı zamanda yaşadığımız partileşme sürecinin tamamlanması demektir.Düşmanın halkımıza dayattığı savaşın öne çıkardığı tarihi ve güncel görev de budur.Bu bakımdan,kısa ve uzun vadeli görevlerimizi doğru kavramak,elimizi çabuk tutmak ve hızla ileri atılmak zorundayız.

Devrimci bir örgüt gücünü yığınlardan,mücadele yeteneğinden alan, yığınlarla kaynaşabilen bir örgüttür.Bu ise, herşeyden önce yığınlar içinde çalışmayı,onların özlemlerine tercüman olmayı gerektirir.Oysa son yılların acı deneyimleri,bu bakımdan ilginçtir.Örneğin Avrupa metropollerinden alternatif arayışı içinde bulunan yığınlara 'devrim ihraç eden'hiç sıkılmadan onları direnişlere çağıran parti ve örgütler (ki,bunların direnişe çağırdıkları yığınlarla dişe dokunur hiçbir bağları yok)az değildir.Açıktır ki,bu tutum, her türlü güçlüğü göze alarak kitlelerin devrimci potansiyelini harekete geçirmekte karar kılan parti ya da örgütlerin başvuracağı bir yöntem değildir.Ve düpedüz hokkabazlıktır.Çünkü yığınları direnişe çağırmak en azından onlar içinde örgütlenmeyi,hatta sözkonusu direnişi örgütlemeyi ve onlara öncülük edilmesini gerektirir.Bu bakımdan ısmarlama direniş çağrıları,sosyalist bir hareketin dolayısıyla hareketimizin karı değildir,olamaz. Aksine devrimci tutum,yığınların içine dalarak,onlar içinde örgütlenerek,onları direnişlere ve savaşa hazırlamak ve yönlendirmektir.Ülkemizde yaşanan tarihsel süreç de böyle bir görevi dayatıyor.İşte bu nesnel gerçeği gören MK'miz,ülke zemininde gücünü ve çalışmasını yoğunlaştırmayı, politikasının bir köşe taşı örgütsel çalışmalarının ana halkası olarak ele aldı.Çalışmalarını ve kadroların değerlendirmesini buna uyarlamayı kararlaştırdı.Tesbit edilen politika doğrultusunda - pratik adımlar atıldı,atılıyor, atılacaktır.Ayrıca MK'miz başta temel mücadele alanımız olan Kuzey Kürdistan olmak üzere,örgütsel çalışmamızın gerekli kıldığı her alanda fiilen hareketin pratik önderliğini üstlenmeyi kararlaştırdı.Ve hareketin pratik önderliği alanında şu ya da bu nedenle meydana gelebilecek boşlukları,koşullar ne olursa olsun doldurmaya,yeni yeni ihtiyaçları karşılamakta tereddüte yer verilmemesine karar verdi.

Herşey Kürdistan sathında savaşımın yükseltilmesi için şiarının günümüz koşullarına denk düştüğünü tespit eden MK, mücadelenin bugünkü istemlerine göre kendilerini hazırlamalarını örgüt militanlarının önüne görev olarak koyuyor. Kadroların değerlendirilmesinde belirleyici ilke, mücadelenin istemleriyle örgüt militanlarının nitelikleri olacaktır.

Kürdistan zemininde mücadelenin geliştirilmesi için MK'mizin aldığı bu kararlar ve bu doğrultuda atılan, atılacak olan pratik adımlar, aynı zamanda mücadelemizde tarihi bir dönüm noktası olacak kongremizin pratik hazırlıklarının da bir gereğidir.. Çünkü kongrenin mutlak surette ülke içinden taze kan alması gerekir.

(....)

Yoldaşlar!

MK'miz, politik,ideolojik ve örgütsel görevlerimizin kopmaz birer parçası olan, ancak mücadelemizde özel bir yer tutan askeri stratejimizin tespiti ve askeri örgütün yaratılması, 'birlik' sorunu ve mali meseleyi de ayrı ayrı ele aldı:

(...)

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê, birlik geleneğinin sonde-

Devamı sayfa 15' te

BURJUVA DEMOKRASİSİ NEDİR, NE DEĞİLDİR ?

TARİHSEL GELİŞİM SÜRECİ İÇİNDE BURJUVAZİNİN ALDIĞI KONUM

Burjuvazi, tarih sahnesine ilk kez devrimci bir sınıf olarak, kendini gerici feodal mutlakiyete karşı yürüttüğü savaşı sırasında ortaya koydu. O dönem, feodal despotluğa karsı, işçilerin, köylülerin ve aydınların demokratik taleplerini ortaya atan burjuvazi, kendini dünyaya demokrasi şampiyonu olarak ilan etti. Ama Batı Avrupa ve Kuzey Amerika burjuvazisinin bu niteliği uzun sürmedi. Burjuvazi bir kez iktidara geçip sınıf egemenliğini kurunca daha önce feodal mutlakiyete karşı savaşı sırasında, burjuva ideologların öne sürdükleri sloganları inkar etmeye başladı. Gerçekleşen burjuva ihtilali giderek sonunda 'Bonapartizm' biçiminde burjuva diktatörlüğüne dönüşerek diğer halkları ezme yoluna girdi.

Daha sonra kapitalizmin tekelci aşamaya varmasıyla birlikte, tekelci sermaye, daha çok şiddete baş vurarak, işi açık siyasi despotluğa kadar vardırdı. Lenin tekelci kapitalizmi tahlil ederken şunlara işaret ediyordu:

"Yeni ekonomiyi, yani tekelci kapitalizmi (Emperyalizm Ve Tekelci Kapitalizm) yöneten politik üst yapı, demokrasiden siyasal gericiliğe dönüşür. Serbest rekabetin karşılığı demokrasidir. Tekelin karşılığı gerici politikadır."

Fakat buradan, tekelci burjuvazinin iktidara geldiği ülkelerde emekçilerin tüm demokratik haklarını ortadan kaldırdığı anlamı çıkmaz. Gericileşen Batı burjuvazisi tüm çabalara rağmen kitlelerdeki demokrasi özlemini boğmayı hiç bir zaman başaramadı. Çünkü buralarda işçi sınıfı demokratik haklarını teker teker uzun ve çetin bir savaşım sonunda kazanmışlardır.

Ama işçi sınıfının mücadele geleneğinin zayıf olduğu Asya, Güney Amerika ve Afrika'da, burjuvazi askeri darbeler yoluyla, daha önce elde edilmiş birçok hak ve özgürlükleri geri alabiliyor.

Günümüzde ise, 1917 Ekim Devrimi ve İkinci Dünya savaşının sonuçlarından ürken burjuvazi, ulusal ve sınıfsal mücadelenin şiddetlenmesi karşısında egemenliğini korumak için giderek daha sık şiddete, siyasal baskıya başvuruyor. Sosyalizmin durmadan büyüyen gücünün yarattığı korku, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşlarının başarıları, bir bütün olarak burjuvazinin politik gericileşmeye sürüklemiştir. Bundan dolayı, artık burjuvazi kitlelerin devrimci taleplerine daha çok karşı durmakta, emperyalizmle politik, askeri ve diğer alanlarda bütünleşmeye gitmektedir.

FARKLI KAPİTALİST GELİŞME AŞAMASINDA BULUNAN ÜLKELERDE LİBERAL BURJUVAZİNİN TAVRI

Marksist-leninist bilimin ışığında çeşitli ülkelerin devrim sorunları tahlil edildiği zaman, öncelikle, ezilen ülkeler ile ezilen sömürge ve bağımlı ülkeler arasındaki ayrımın yapılması temel alınıyor. Lenin, ülkeler arasındaki bu ayrımı kendi tezlerinin çıkış noktası olarak kabul etmektedir.

" Birincisi, bizim tezlerimizin temel esas fikri nedir? Ezilen halklarla ezen halklar arasında ayırımın yapılması. Biz II. Enternasyonal'in ve burjuva demokrasisinin tersine, bu ayırımı özellikle belirtiyoruz." (Lenin UKTH s. 224)

Bu açıdan soruna yaklaşıldığında , önce ülkeleri iki ana grupta toplayarak konuyu açmak gerekir:

1- Emperyalist ve diğer halkları baskı altında ezen kapitalist ülkeler.

2- Başka devletlerin emperyalist ve sömürgeci baskısı altında yaşıyan sömürge ve bağımlı ülkeler.

Birinci grupta yer alan ülkelerin gelişme düzeyleri farklı olmasıyla birlikte, onların ortak özelliği, sömürge ve bağımlı ulusları baskı altında tutmada, onları sömürmede çıkarları olmasıdır. Bu ülkelerin burjuvazisi, başka halkların sömürüsünden doğrudan pay alıyor.

İkinci grupta yer alan ülkeler ise, farklı kapitalist gelişme düzeyi ve sömürge ve bağımlı ulus olmaları açısından çeşitli kategorilere ayrılıyor. Ancak onların birleştirici özelliği ezilen ulus olmaları ve bu nedenle burjuvazinin (sömürgelerden pay alamamaları, aksine) emperyalist-sömürgeci ilişkilerden zarar görmeleridir. Bunlar ancak kendi pazarlarını ele geçirmek konusunda devrimci veya uzlaşmacı bir politikaya sahip olabiliyorlar.

Bu şekilde kapitalist ülkeleri çeşitli gruplar altında sınıflandırmaya gitmek, burjuvazinin o ülkedeki konumunu açığa çıkarmak ve itifaklar politikasında liberal burjuvaziye karşı tavrı belirlemek açısından büyük önem taşıyor. Sorunu biraz daha açıklamak için dünya devrim tarihine ve geçmişte yapılan tartışmalara bir göz atmakta yarar var. Bu konuyu ayrıntılarıyla tartışan Stalin şu sonuçlara varıyor:

"Emperyalist ülkelerdeki devrim başka şeydir; bu ülkelerde burjuvazi öbür halkları ezer; bu ülkelerde, burjuvazi, devrimin tüm aşamalarında karşı devrimcidir..... Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde devrim farklıdır; bu ülkelerde öbür devletlerin emperyalizm boyunduruğu devrimin etkenlerinden biridir; bu ülkelerde, bu boyunduruğun ucu ulusal burjuvaziye de dokunmaktan geri kalamaz; bu ülkelerde ulusal burjuvazi belirli bir aşamada ve belli bir zaman için ülkesinin emperyalizme karşı devrimci hareketini destekliyebilir...

Bizde, Rusya'da 1905 yılında devrim, burjuva demokratik bir nitelik taşımasına karşın, burjuvaziye karşı, liberal burjuvaziye karşı yürüyordu. Neden? Çünkü emperyalist bir ülkenin liberal burjuvazisi karşı devrimci olmaktan geri kalamaz. İşte tam da bu nedenden ötürüdür ki, o zaman Bolşevikler için liberal burjuvazi ile geçici bloklar ve anlaşmalar sözkonusu değildi ve olamazdı." (Stalin Marksizm Ve Ulusal Sorun Ve Sömürgeler Sorunu s. 284)

Görüldüğü gibi, emperyalist ülkelerdeki liberal burjuvazinin karşı devrimci olduğu konusu tartışma götürmüyor. Bunun yanında, günümüzün yeni bir fenomeni olarak, artık birçok orta düzeyde gelişmiş kapitalist ülkelerin de tekelci devlet kapitalizmine geçiş yaptığı görülüyor. Lenin ' emperyalizm tekelci kapitalizmdir' diyor. Ama bunlar henüz emperyalist ülke olarak nitelenmiyor. Bunun yanında, tekelci kapitalizm uluslararası sermayenin bir parçası halinde, uluslararası iş bölümü çerçevesinde faaliyet göstermektedir. Yani bütünün birer parçası haline gelmişlerdir. Bu yönüyle, tekelci devlet kapitalizmi düzeyine ulaşmış ülkeler, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alıyor. Ama öte yandan, sözkonusu ülkelerin tümü sömürgelere ve başka halkları sömürme olanağına sahip değildir. Burada, hangi ülkenin ne kadar sömürgelere sahip olduğu veya ulus-

lararası sömürüden ne ölçüde pay aldığı önem taşımış oluyor. O halde, ister yeni sömürgecilik, ister klasik sömürgecilik yoluyla olsun- ki klasik sömürgecilik daha gerici ilişkilere dayanıyor- başka halkları sömüren ülkeleri aynı grupta nitelemek doğru oluyor. Bu konuyu bir örnekle açıklamaya çalışalım:

Örneğin, Çarlık Rusya'sı için emperyalist terimi kullanılıyor. Oysa kapitalist gelişme düzeyi açısından Çarlık Rusya'sı, bugünkü Arjantin'den daha geri bir yapıdaydı. Orada da İngiliz, Fransız, Alman vb. gibi başka ülkelerin yabancı sermayesi vardı. Yani ekonomik olarak emperyalizme bağımlılığı sözkonusuydu, geniş sömürgelere sahip olması sermaye ihracına değil, despotik işgallere dayanıyordu. O halde Rusya'nın emperyalist olması, sermayenin yoğunlaşmasına, sermaye ihracına dayanmadan, klasik sömürgecilik yöntemleriyle kendi toprağının çok ötesinde geniş sömürgelere sahip olmasına dayanıyordu.

Bu anlamda, başka halkları ezen onları sömürge olarak elde tutan tekelci kapitalist ülkelerle emperyalist ülkelerin liberal burjuvazisinin aynı konumda olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü bir yandan sömürgelerin yağmasından o da belli bir pay alıyor, bununla palazlanıyor. Dolaysıyla ekonomik gücü sömürgelere dayandığı için eski kapitalizm öncesi ve sonrası tüm gerici ilişkilere sahip çıkıyor. Öte yandan da, tekeller uluslararası sermaye ile iç içe geçtiği için, emperyalizm ile bütünleşmişlerdir,ona bağımlı hale gelmişlerdir.Kuşkusuz bu, o ülkelerin kendi pazarlarını korumak ve geliştirmek için mücadele etme koşullarını,yayılmacı emellerini ortadan kaldırmıyor.

Şimdi de bağımlı ve sömürge ülkelerdeki burjuvazinin durumunu inceliyelim.1920'lerin başında Stalin bu ülkeleri kapitalizmin gelişme düzeyi açısından üç gruba ayırıyor:

'Birincisi,hemen hemen kendi proletaryası hiç bulunmayan ve sınayi bakımından hiç gelişmemiş,FAS gibi ülkeler.İkincisi sınayi bakımından azgelişmiş ve nisbeten az sayıda bir proletaryası bulunan, ÇİN ve MISIR gibi ülkeler. Üçüncüsü de kapitalist bakımdan azçok gelişmiş ve azçok kalabalık bir proletaryası bulunan HİN—DİSTAN gibi ülkeler.

Bütün bu ülkelerin hiçbir biçimde aynı plana konulamıyacakları açık.

Ulusal burjuvazinin henüz devrimci ve uzlaştırıcı partilere bölünmemiş bulunduğu FAS gibi ülkeler bakımından, komünist unsurların görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır...

Ulusal burjuvazinin devrimci ve uzlaştırıcı partilere bölünmüş bulunduğu, ama burjuvazinin uzlaştırıcı bölümünün artık emperyalizm ile kaynaşmadığı,Mısır ya da Çin gibi ülkelerde komünistler, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmayı,artık kendilerine erek olarak alamazlar.Tek bir ulusal cephe siyasetinden,komünistlerin bu ülkelerde, işçiler ile küçük burjuvazinin devrimci blok siyasetine geçmeleri gerekir...

Hindistan gibi ülkelerde durum biraz başkadır.Hindistan gibi sömürgelerın varlık koşullarında özsel ve yeni olan şudur ki,yalnızca ulusal burjuvazi devrimci ve uzlaşıcı partilere bölünmekle kalmamış ama herşeyden önce bu burjuvazinin uzlaşıcı bölümü,emperyalizm ile anlaşmaya varabilmiştir.Burjuvazinin, emperyalizmden çok devrimden korkan, yurdun çıkarlarından çok kendi para kasasının çıkarlarını düşünen bu en zengin ve en etkili bölümü,kendi öz ülkesinin işçileri ve köylülerine karşı emperyalizm ile birleşerek her iki ayağı ile de devrimin yeminli düşmanları blokunda yer alır.' (a.g.e. s.263-264)

Bu değerlendirmelerden, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal burjuvazinin aldığı konum kapitalizmin gelişme düzeyi tarafından belirlendiği,kapitalizm geliştikçe uzlaşıcı yönünün de o oranda arttığı ve kapitalizmin azgeliştiği ülkelerde burjuvazinin uzlaşmacı ve devrımci olarak ikiye ayrıştığı sonucu çıkıyor.Zaten kapitalizmin orta düzeyde geliştiği ve tekelci aşamaya vardığı ülkelerde, artık ulusal burjuvazi bağımsız politik bir güç olarak varlığını sürdüremiyor. Onun yerine liberal burjuvazi geçiyor.

TÜRK LİBERAL VE SOSYAL DEMOKRAT PARTİLERİN AYIRDEDİCİ ÖZELLİKLERİ

Türk burjuva partilerinin özelliklerini görebilmek için önce türk burjuvazisinin Osmanlı İmparatorluğu içinde tarih sahnesine çıkışı,günümüze kadar gelişi,mücadele geleneği,Kürdistan sorununa ve işçi sınıfına karşı tutumuna bir bakmak gerekiyor.

Türk burjuvazisi tarih sahnesine Osmanlı despotizminin tarihsel sömürgeci mirasını devralarak,çöküş içindeki imparatorluğu kurtarmak için ortaya çıktı ve bu hayal uğruna Birinci Dünya Savaşına katılarak her türlü soykırım ve talan politikasını sürdürmeye çalıştı.Hatta,türk burjuvazisinin ilk politik şekillenmesi olan ittihatçılar, Anadoluyu türkleştirme adı altında 1915 yılında bir milyondan fazla Ermeniyi jenosîde tutarak, 700.000 kadar Kürdü Batıya sürgün bahanesiyle yollarda kırdırarak, ırkçılıkta ve kan dökmede geçmiş Osmanlı despotizmini çok gerilerde bırakmıştır. Aynı şekilde Türk Devletini kurarak amacına ulaşan kemalistler,Kürdistan'da yüzbinlerce kitleyi katliamdan geçirdi.Öncü türk komünistlerini katletti. Böylesine kanlı bir miras ve geleneğe sahip olan burjuvazi,bugün de,bu kanlı terör ve talan politikasına bağlı kalmakta,yayılmacı emellerini sürdürmektedir.

Aynı şekilde,ekonomik ve sosyal ilişkilerde de Osmanlı despotizminden devraldığı yapıyı yaşatmak istemiş ve feodalizmi radikal yöntemlerle tasfiyeye yanaşmamış; tersine feodal toprak sahipleriyle işbirliğine yönelmiştir.İzlenen bu gerici politika nedeniyle burjuva-demokratik dönüşümlerin tamamlanması engellenmiş, devlet yapısındaki gerici yapı törpülenmemiş,aksine militarizm ve gericilik gelişme ve güçlenme olanağını bulmuştur.Türk burjuvazisinin pazar ve aşırı sömürü tutkusu,onu, Kürdistan'da başgösteren direnişlerin ve Türkiye işçi sınıfının üzerine kan ve ateşle yürümesini getirdi.Bu da,onun şöven ve gerici eğilimlerini güçlendirmiş,tekelci döneme tekabül eden siyasi gericiliğin derinleşmesi için elverişli koşullar yaratılmıştır.

II.Dünya Savaşı sonrasında Türkiye ekonomisinde tekellerin ortaya çıkması ve giderek devletle bütünleşmesi,burjuvazinin bu gerici eğilimlerinin devletin eğemen karekteri haline gelmesini beraberinde getirmiştir.Türkiye kapitalizminin emperyalizm ile olan ilişkilerinden de etkilenen sürekli ve kalıcı,yapısal ekonomik bunalımı sömürgeci devletin bu eğemen karekterini pekiştirmiştir. Bu nedenle tarihin hiçbir döneminde Türkiye, Batı Avrupa'da görülen tipte bir burjuva demokrasisini yaşamamıştır.Tersine,ülkenin birlik ve bütünlüğü adına en basit insan hakları komünistlik ve bölücülük sayılmış, demokratik hak ve özgürlüklere saldırılmış,derinleşen ekonomik bunalımın yükünü emekçi halklarımıza yüklemek için sık sık askeri müdahalelere,faşizme başvurmuştur.

Sömürgeci devletin,tarihsel gelişimin her döneminde sahip olduğu bu geçici karekteri,onun büyük ölçüde dayandığı temel omurgası olan militarist ordunun oynadığı rolü gözönünde bulundurarak, daha iyi açıklanabilir.Türk ordusunun militarist ve işgalci özelliği imparatorluktan gelmektedir.Bilindiği gibi,Osmanlı despotluğu ekonomik ve siyasi güç olarak yeni fetihlere,başka halkları soyma talanetme ve sömürgeleri elde tutmaya dayanıyordu.Bu amaçla sık sık giriştiği askeri seferler için güçlü ve geniş bir ordu kurulmuştu. Osmanlının yarı askeri devlet yapısı, ordunun toplum içindeki konumunu daha da güçlendirmişti.Orduya eğemen olan devlete de eğemen olabiliyordu.1908 de Meşrutiyet ordu-

nun zorlamasıyla ilan edildi.İttihatçılar orduya dayanarak iktidarı ele geçirdiler Mustafa Kemal de ordu komutanlarıyla anlaşarak 'kurtuluş savaşı'nı gerçekleştirdi. Ondan sonra da türk ordusu, işçi sınıfı hareketinin ezilmesinde, önderlerinin yok edilmesinde ve Kürdistan' daki direnişlerin kanla bastırılmasında önemli bir işlev gördü. Ayrıca 1960' lardan buyana, her on yılda bir düzenlenen askeri darbelerin fiili uygulayıcısı oldu. Bu gün de faşist iktidarın bir numaralı dayanağı, saldırı gücü ve koruyucusudur.

Diğer yandan türk ordusu bu belirgin karakterinin yanısıra, OYAK, TUSAŞ vb. gibi holdinglere ve çok sayıda vakıfa sahiptir. Emir-komuta zincirini elinde bulunduran generaller bu ve daha başka holdinglerin yönetimlerinde görev alıyor, hisse sahibi oluyor ve böylece tekelci sermaye ile kaynaşıyorlar. Bu ve imparatorluktan gelen yapısından dolayı türk ordusu, demokrasinin ve her türlü devrimci değişikliğin önünde bir engel, her dönemde tekelci burjuvazinin faşizm yönelimlerinin bir saldırı gücü olma özelliğini korumaktadır.

Bu nedenle Türk Devlet'inin ve dolayısıyla ordunun bu gerici karekterini hedef almayan hiçbir güç demokrasi için savaştığını ileri süremez,gerçek bir demokrat olamaz.Türk ordusunun bu kadar sık sık burjuva demokrasisini katletmesine rağmen,türk burjuva partileri bu despot devlete ve orduya bağlı kalmaya devam etmişlerdir.Burjuva partileri sürekli demokrasiyi hep tepeden ,devletten,ordudan gelmesini bekledikleri için diktatörlüğe ve faşizme karşı kitlelere dayalı bir mücadele gelenekleri olmamıştır.

Türk sosyal demokrasisi de uluslararası sosyal demokrasiden çok farklı özellikler taşımaktadır. Avrupa'da sosyal demokrasi Marx ve Engels'in devrimci ilkeleri ve işçi sınıfının mücadele geleneği üzerine kurulduğu halde, daha sonra reformizme kayarak devrimci niteliğini yitirdi.Oysa Türk sosyal demokrasisi, sömürgeci devlet partisinden dönüşerek (!) kimlik kazanmaya çalıştı. Bu biçimsel dönüşme sosyal demokrasinin ilkeleri üzerine oturmasını sağlıyamadı ve kendisini sömürgeci devletin sahibi olarak görmeye devam etti. Aynı şekilde, Türk Devleti'nin sömürgeci ve ırkçı-asimlasyoncu politikasını savunma konusunda aşırı şöven tavrını sürdürdü. Kürdistan sorununda çağdaş burjuva düşüncelerinden yoksun olarak kürt halkının varlığını dahi reddediyor, kısaca türk sosyal demokrasisi proğram olarak Avrupa'daki liberal burjuva partilerinden çok daha gerici bir yapıdadır.

Öte yandan, Türkiye kapitalizmi sosyal demokrat bir proğramı göğüsleyebilecek maddi bi temele sahip değildir. Aksine burjuvazi, daha fazla sömürmek ve sömürüyü yoğunlaştırmak yoluyla bunalımı aşmak çabasındadır. Zaten bu nedenle türk sosyal demokratları geniş bir sosyal adalet proğramıyla ortaya çıkmıyorlar.Yalnız muhalefetteyken işçi ve emekçilerin bazı taleplerine sahip çıkarken, iktidara geldiklerinde tekelci burjuvaziyle uzlaşıyorlar. Geşmişte CHP'nin 22 aylık hükümet deneyimi Türkiye'de sosyal demokrasi gerçeğini açık bir biçimde gözler önüne sermiştir. CHP, ö dönemde içte büyük tekelci burjuvaziyle bütünleşti, dışta emperyalizme bağlı bir politika izledi, İMF'ye boyun eğdi, Yunanita'a karşı NATO'nun kılıcını çekti. Kıbrıs fatihi oldu. Sıkıyönetimi getirdi, işçi grevlerine ve öğretmen boykotuna karşı tavır aldı. Tüm bunlar, sosyal demokrat şeflerin kendi sözlerine ve sloganlarına ne ölçüde bağlı kaldıklarını yeteri kadar gösteriyor, sonunda hem kendi proğramına ve hem de halka ters düşerek politik olarak iflas etti.

Ayrıca sınıf olarak türk sosyal demokratları, tekelci burjuvaziden bağımsız olarak yapılanmamışlardır. Sınıfsal bileşeninde ağırlık yanı tekel dışı burjuvazi teşkil etmekle birlikte, içinde tekelci kesimler de yer almaktadır. Zaten tekel dışı burjuvazi homojen ve bağımsız bir güç değildir. Yerli tekellerin yanı sıra uluslararası tekellere olan bağımlılık ilişkilerini, sermayenin merkezileşmesi, uluslararası işbölümü ve tekellerin ekonomik ve sosyal hayatın her alanında kontrolu ele geçirmesi, tekel dışı burjuvazinin bağımsız bir politika yürütmesinin olanaklarını ortadan kaldırıyor.

Kürdistan sorunu karşısındaki şoven tavrı ve pazar kaybetme korkusu ise,onun gerici ve karşı devrimci eğilimlerini daha da güçlendiriyor. Bu belirgin karakterinden dolayı tekel dışı burjuvazi, anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadelenin boyutlanması sürecinde, tekelci burjuvazinin yanında yer alacak ve Türk Devlet'ini 'parçalanmaktan' kurtarmak için elinden geleni yapacaktır.

Elbette, türk sosyal demokratların son aşamada varacağı bu karşı devrimci tavır nedeniyle, bizim şimdiden, orta katmanların tekellerin baskısından zarar gördüğü ve mücadele süreci içinde çeşitli ayrışmalara uğrayacağı, faşizme karşı mücadelede onu yanımıza çekme veya tarafsızlaştırma politikasını gözardı etmemizi getirmez. Kaldı ki, bir bütün olarak sömürgeci burjuva kampı arasında derinleşen çelişkileri, sürtüşmeleri izlemek, sözkonusu çelişkilerden ustaca yararlanmak her zaman gereklidir.

Ancak bu, mücadelenin strateji ve taktiklerini burjuva güçler arasındaki çelişkilere indirgemek anlamına gelmez. Tersine, orta katmanları anti-faşist ve anti sömürgeci cepheye çekebilmenin ve burjuvazinin arasındaki çelişkileri derinleştirmenin yolu, Türkiye işçi sınıfı, devrimci küçük burjuvazi ve Kürdistan devrimci hareketi arasındaki ittifakların sağlamlaştırılmasından geçer.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ AÇISINDAN BURJUVA MUHALEFETİ NEDİR ?

Sömürgeci türk kapitalizminin gelişme düzeyi, orta derecede gelişmiş bir tekelci kapitalizmidir. Tekellerle devlet iç içe geçerek bütünleşmiştir. Kürdistan'ın en büyük parçasını sömürge olarak elinde tutan Türk Devleti, yayılmacı politikasını Kuzey Kıbrıs'ı da sömürgeleştirmeye çalışarak sürdürüyor. Böylesi tekelci ve aynı zamanda sömürgeci bir ülkenin (liberal burjuvazisi, Türkiye işçi sınıfının ve Kürdistan emekçi halkının müttefikçisi olamaz. Çünkü bu sınıf, işçi sınıfı ve Kürdistan üzerindeki sömürüden doğrudan doğruya pay almaktadır.

Buna karşın, Kürdistan halkı ve onun sosyalist, devrimci ve yurtsever güçleri, ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü için sömürgeci-faşist Türk Devletine karşı zorlu bir savaş yürütüyorlar. Faşizme karşı bu savaşta Kürdistan devrimci hareketi nesnel olarak, Türkiye işçi sınıfının temel ve güçlü bir müttefiği durumuna geliyor. Dolaysıyla Kürdistan ve Türkiye koşullarında faşizme karşı savaş, sömürgeciliğe karşı savaşla çakışıyor. Türk burjuvazisi yukardaki konumu gereği, tüm iç çelişkilerine rağmen bir bütün oalrak Küristan'ı elde tutmak için yürütülen her türlü saldırı ve soykırım politikasında birleşiyor.

Sömürgeci Türk Devleti, kürt sorununu, demokrasiye geçiş (!) için en büyük tehlike olarak göstermeye çalışıyor ve tüm burjuva kesimlerini kürt halkının üzerine yürümeye zorluyor. Sosyal demokratından sağcısına kadar tüm burjuva güçleri, 'yılanın başı küçük ken ezilmelidir' anlayışıyla hereket ederek cuntanın yanında yer aldılar ve Türk ordusunun askeri seferlerine destek vermekten geri kalmadılar.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da açık bir şekilde ayrı ayrı kanunlar ve uygulamalar yer alıyor. Kürdistan'da sıkıyönetim uygulanıyor, askeri operasyonlar düzenleniyor, kanun dışı sürgünler yapılıyor, köyler boşaltılıyor, zorla sıvil milisler oluşturularak, silahlandırılıyor. Keyfi tutuklamalar, adam kurşunlatmalar, işgalci türk askerlerinin günlük sı-

radan olayları arasında yer alıyor. Bu olaylar Türkiye de yaşanmıyor. Türkiye'de biçimsel de olsa kısmi bir burjuva demokrasisi görüntüsü varken, Kürdistan'da sopa ve silah konuşuyor. Bu insanlıkdışı uygulamalara hiç bir burjuva partisi karşı durmuyor. Böylelikle sömürgeci burjuvazi, Türkiye için ayrı ve Kürdistan için ayrı olmak üzere çifte standartlı 'demokrasi' anlayışını getiriyor.

Kürdistan sorunu, bugün de yarında Türkiye'nin en büyük sorunu olmaya devam edecektir. Kürdistan sorunu, çözümlenmeden Türkiye'de burjuva demokrasisi yerleşemiyecektir. Bu somut durumu görmeden, kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkını savunmadan anti-faşist mücadele hattını geliştirmek olanaksızdır. Kürdistan halkının mücadelesini gözardı eden, burjuva muhalefetine Kürdistan devrimci hareketinden daha önemli misyonlar yüklemek istiyen reformist düşünceleri somut hayat yadsıyor. Bugün sosyal demokrat ve liberal burjuvazi Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan halkı ve diğer devrimci güçlerle, faşizme, sömürgeciliğe ve emeperyalizme karşı birlikte mücadele vermekten oldukça uzaktır. Hatta faşist diktatörlüğün yıkılması gibi bir amaçları ve nasıl yıkılacağı ile ilgili bir proğramları yoktur. Tersine onlar, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ortak çıkarları doğrultusundan gelişen anti-faşist savaşımı engellemek kararındadırlar.

Bu bakımdan görev, liberal burjuvazinin yanında yer almak, onun içinde erimek, burjuva demokrasisi hayalleriyle kitleleri silahsızlandırmak yoluyla burjuvazinin değirmenine su taşımak değil; faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadeleyi örgütlemek, ulusal kurtuluş savaşını geliştirmek ve yükseltmektir. Ülkemiz açısından faşizme karşı savaş, sömürgeciliğe karşı savaştan soyutlanamaz. Çünkü faşizme karşı savaşın en direngen güçleri, Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçleridir. Ve faşizme karşı savaşın başarısı, anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadelenin birleştirilerek geliştirilmesindedir.

BURJUVA MUHALEFETİNİ KİTLELERE HEDEF OLARAK GÖSTERMEMEK GEREKİR

12 Eylül faşizminin altı yıllık baskı ve teröre dayalı uygulamaları,Türkiyede tekelci sermayenin neden olduğu ekonomik ve siyasal bunalımını atlatmaya yetmedi.Sömürgeci tekelci kapitalizmin uzun süreden beri girdiği ağır bunalım,bu dönemde daha da derinleşti ve giderek siyasal bunalımlara dönüşerek tekelci burjuvaziyi tekrardan yönetim acziyle karşı karşıya getirdi.Artan hayat pahalılığı,işsizlik ve sefaletin sürekliliği kitlelerin büyük tepkisine yol açmaktadır.İşçiler,düzenledikleri mitinglerde artık bu ağır yükü daha fazla çekmek istemediklerini belirtiyorlar.Kamuoyunda işkenceler, idamlar ve zindanlarda uygulanan ırkçı-militarist baskıların teşhir edilmesi,rejimin insanlık dışı faşist niteliğini kitleler nezdinde açıkça gözler önüne sermekte ve onu zayıflatmaktadır.

Bunlardan da önemlisi,faşizmin elindeki tüm işkencehaneler,zindanlar,polis ve askeri operasyonlar,sokakta insan avı gibi baskı ve terör aygıtları,devrimci hareketin gelişmesini engelliyemedi. Tekelci sermaye bugün yeniden kitlelerde görülen canlı muhalefetin,Türkiye ve Kürdistan sosyalist,devrimci ve yurtsever hareketlerle birleşmesinden korkuyor.

Faşist devletin dayandığı sınıfsal temel de gittikçe daralıyor.Finans kapitalden yana,yeniden düzenlenen ilişkilerden tekelci burjuvazinin bir kısmı ve tekeldışı burjuvazi rahatsızlık duyuyor. Bunlar toplumsal artık-değerin eşit koşullarda paylaşımını istiyor ve devletin finans kapitalden yana sürekli müdahaleci bir işlev görmesine karşı çıkıyorlar. İşte burjuva muhalefeti,bu temel ve belirleyici nedenden ötürü,bugün finans kapitalin açık terörist diktatörlüğüne karşı tavır alıyor.

Liberal burjuvazi,bir yandan toplumsal artık-değerin eşit koşullarda paylaşımını hedefliyor,diğer yandan yığınların artan basıncının sertleştireceği ulusal ve sosyal mücadeleyi düzenin sınırları içinde tutarak, onu devrimci harekete akmasını engellemek,anti-faşist mücadeleyi saptırmak ve bu yolla tekelci devlet kapitalizminin ömrünü uzatmayı sağlamak istiyor.Bunu yapabilmek için,icazetli muhalefetin, kitlelerin gelişen ve yaygınlaşan muhalefetine paralel olarak radikalleşmesi gerekiyordu. İşte demokrasi havarisi kesilen burjuva muhalefetin yapmak istediği budur. Ve liberal burjuvazinin demokrasi anlayışı yalnızca kendisiyle sınırlıdır. Onlar sadece burjuvaziye ve kendi partilerine özgürlük istiyorlar.

Burjuva muhalefeti kitlelere gerçek bir hedef gösteremiyor.24 Ocak ekonomik proğramına alternatif olabilecek bir proğram sunamıyor.Yalnız burjuva demokrasisiyle ilgili kısıtlı bazı cılız istemlerle yetiniyor.Cumhurbaşkanının görev ve yetkilerinin fazlalığına karşı çıkıyor. 1982 Anayasasının geçici bazı maddelerinin değiştirilmesini istiyor.Bazıları bu anayasanın hazırlanış biçimini eleştiriyorlar.Ama hiçbiri bu gerici anayasanın baskıcı,demokratik hak ve özgürlükleri yok eden temel maddelerine,yani özüne karşı değiller.Genel af çıkarılmasını proğramına almıyorlar.Böylelikle cuntanın çizdiği program çerçevesinin dışına çıkmamış oluyorlar.Zaten Kürdıstan sorununda sağcısından sosyal demokratına kadar hepsi saldırı korosuna katılıyor, cuntanın yanında yer alarak 'demokrat' lıklarını sergiliyorlar.

Böylesine ikiyüzlü politika ve ayak oyunlarıyla,cuntayla uzlaşma içinde hükümet olmak istemektedirler.Bir yandan cuntayı,gerici yasaları meşru görüyorlar, dış kamuoyuna Türkiye'nin demokrasiye geçeceğini savunarak cuntanın avukatlığını yapıyorlar.(İstanbul'da son yapılan Avrupa Parlementerler Asamblesinde Avrupalı parlementerleri de ikna etmeye çalıştılar.) Diğer yandan da, kitlelere,muhalefet ettiklerini ve kendilerinin rejime karşı tek alternatif olduklarını göstermeye çalışıyorlar.Sosyalist,devrimci ve yurtsever güçlerin Ağır bir baskı altına alındıkları sıkıyönetim ve Olağanüstü Hal Yasasının uygulandığı koşullarda yapılan göstermelik seçimler de kitleleri 'demokrasiye' geçileceği konusunda aldatıyorlar.Son yıllarda faşist baskı ve terörün yarattığı yılgınlık ve umutsuzluk sosyalist,devrimci ve yurtsever hareketlerin güçlü devrimci bir alternatif yaratamamaları,Ayrıca izlenen reformist ve kuyrukçu politikalar da burjuva muhalefetinin bu sinsi çabalarını güçlendirmektedir.

Geçmişte birtakım güçler,bazı gerekçeler ileri sürerek CHP'yi desteklediler ve iktidara geldi.Ama, çok kısa bir süre içinde kitlelerin taleplerine ters düşerek birşey yapamadan yıprandı,gitti. Sonuçta MC partileri bundan kazançlı çıktılar.

Bugünkü koşullar ise burjuva partileri açısından çok daha olumsuzdur.Diktatörlüğün birçok kurumlarının ayakta olduğu ,1982 gerici anayasayla rejimin çerçevesinin çizildiği,ulusal ve sınıfsal çatışmaların sürdüğü koşullarda,muhtemel bir SHP hükümeti de,ekonomik sorunları çözemiyecek,burjuva demokrasisini bile gerçekleştiremeyecektir, cuntanın politikasının izleyicisi olacak ve kısa sürede yıpranarak tekrar gerisin geriye faşizme yolu açacaktır.Bu bakımdan,burjuva muhalefetin kitlelere hedef olarak gösterilmesi, bunlarla ittifak arayışı içine girilmesi, faşizme ve sömürgeciliğe karşı savaşta yer alan sosyalist, devrimci ve yurtsever güçlerin birliğini bozmaya,halk güçlerinin gelişen eylemini saptırmaya ya da zayıflatmaya hizmet etmekten başka bir sonuç vermez.Zaten liberal burjuvazinin ve sosyal demokratların istediği de budur.Çünkü onlar,kit-

devamı sayfa 11 de

FAŞİST DARBE...

Türk Devletinin en büyük yatırımları barajlara yapılıyor. Dicle ve Fırat üzerinde birçok dev barajlar inşa ediliyor. Özellikle GAP, tekelci kapitalistlerin Kürdistan tarımı üzerindeki eğmenliğini pekiştirmeyi amaçlıyor. Bunun dışında Özal'ın 'Doğu' ya yatırım proğramında 50 adet cezaevi ve türk askeri işgal birliklerinin bina tesis yapımları var.

KÜRDİSTAN'DA SAVAŞ HALİ

Faşist diktatörlüğün ön plana çıkardığı en büyük sorun Kürdistan sorunu oldu. Önceleri silah arama ve toplama bahanesiyle halkımız yoğun bir şekilde dayak ve işkenceden geçirildi. askeri tatbikatlarla kürt halkına gözdağı verilmek istendi.Ardından halkımıza karşı sinsice bir savaş başlatıldı.Kürdıstan'a yerleştirilen ordu ülkemizi boydan boya askeri operasyonlara tabi tuttu,tutuyor. Onlarca köy boşaltıldı,sürgünler,kitlesel tutuklamalar,halkı sokakta,köyde kurşunlamak günlük olağan olaylar haline geldi.13.000'ni aşkın sivil milis gücü zorla oluşturarak silahlandırdı.Halkımızın tümü fişlendi.Kürdıstan adeta bir cehenneme çevrildi.

Bugün halkımız sömürgeci boyunduruk altında kalmanın en acı sonuçlarını yaşıyor.Sefalet,işsizlik,gerilik,ırkçılık, sömürgeci baskı ve terör halkımızın günlük yaşamının birer parçası haline geldi.İnsanca bir yaşam ve kendi geleceğini kendisinin belirlemesi uğruna direnmekten başka bir yol kalmadı.

Faşizmin baskıları yalnız Kürdistan halkı ve işçi sınıfıyla sınırlı kalmadı.Demokratik haklarını yitiren öğretmen,memur,askeri kışlalara çevrilen üniversite ve liselerde okuyan gençlik,iflasa sürüklenen köylü,küçük esnaf ve zanaatkarların tümü bu azgın terörün kurbanı oldular.Kıyımlar,sürgünler,işten el çektirmeler, fişlemeler günlük uygulamalardan sayıldı.Ekonomik yıkım,politik baskı ve tehditler,ırkçı propagandalar toplumsal değerleri alt üst etti.Yozlaşma ve ahlak çöküntüsü yoğunlaştı.

REJİME KARŞI ARTAN TEPKİLER

Buna rağmen cuntanın kitleleri politikadan uzaklaştırma çabaları başarıya ulaşmadı.Hapishanelerde gelişen direnişler,kısa zamanda kitleler içinde maddi bir güce dönüştü.Tutuklu aileleri,basın ve burjuva muhalefeti,işkenceler idamlar ve genel af konusunda hükümeti köşeye sıkıştırdılar.İşçiler arasında rejime karşı artan tepkiler, TÜRK-İŞ yönetimini hükümete karşı tavır almaya zorluyor.TÜRK-İŞ'ın düzenlediği işçi mitinglerinde işçiler hükümete karşı ekonomik-demokratik sloganlar atıyorlar.Ne ki bu,henüz politik bir mücadele perspektifinden yoksundur. Ancak bununla, cuntanın çizdiği bazı yasaklar aşılıyor, yeni politik sorunlar gündeme geliyor.

Rejime karşı gelişen halk muhalefetine burjuva partileri konmaya çalışıyor.Bir yandan cunta ile uzlaşma içerisine girerek,'demokrasiye' geçeceği propagandasını yapıyorlar, öte yandan da kitlelere,diktatörlükten kurtulmanın tek yolu kendilerini desteklemek olduğunu göstermeye çalışıyorlar.Bu, büyük tekelci burjuvazinin hesabına da geliyor.Çünkü kitlelerin devrimci taleplerini asıl amaçlarından saptırmak, reformizme çekmek,rejim konusunda burjuva partileri arasında bir uzlaşma yaratmak, iç ve dış kamuoyuna demokrasiye geçildiği imajını yaratmak onun çıkarınadır.Cunta da başından beri uyguladığı faşizmi sivilleştirme programını 'demokrasiye geçiş'diye göstermeye çalışıyor.

Cuntanın çizdiği program doğrultusunda yaptırılan göstermelik seçimler 'sivilleşme' programı çerçevesini aşmadı. Bu yönüyle,28 Eylül 1986 günü yapılacak olan 'ara seçimler'in de başkaca önemli bir işlevi olmayacak.Her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı,sosyalist,devrimci ve yurtsever güçlerin üzerinde azgınca bir terörün sürdürüldüğü koşullarda yapılacak seçimlerin demokrasi açısından bir sonuç vermesi beklenemez. Ayrıca böylesi koşullarda,kitlelerin önüne tek seçenek olarak burjuva muhalefet partilerini çıkarmakla,oluşan devrimci birikimi burjuva partilerinin potasında eritmek,devrimci hareketleri kuyrukçu bir politika izlemeye zorlamak amacındadır.Her on yılda bir tekrarlanan bu dayatmalara karşı durmak,işçi sınıfının bağımsız devrimci bir güç olarak ortaya çıkması ve Kürdistan ulusal kurtuluş çizgisinin güçlendirilmesi açısından gereklidir.Çünkü sürekli olarak burjuvaziyi destekliyerek işçi sınıfı partilerinin demokratik halk devrimine ulaştığı görülmemiştir.

Ayrıca türk sosyal demokrat ve liberalleri diktatörlüğe karşı radikal bir tavır alamıyorlar.Hepsi uzlaşmacıdır.Faşist diktatörlüğün yıkılması,demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması,türk ordusunun askeri darbelerini önlemek,Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkı gibi demokratik sorunlarda herhangi bir proğrama sahip değildirler.bugün açıkça Kürdistan üzerinde kanun dışı bir barbarlık örneği olan,Askeri operasyonlar,sivil milislerin silahlandırılması,köyleri boşaltma ve sürgünlere karşı durmuyorlar.

Tersine,devlet,ordu ve şövenizm konularında tüm burjuva partileri ortak bir tavır içindedirler.Kürdistan halkı ve devrimi adına böylesi koşullarda,sömürgeci burjuva partilerine koşulsuz destek vermek,burjuva kuyrukçuluğundan öte,Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi hedefinden uzaklaşmak anlamına gelir.

Hareketimiz açısından,Kürdıstan devriminin uzun vadeli stratejik hedeflerine uygun davranmak,devrimci ilkeleri günlük politik çıkarlara feda etmemek büyük önem taşıyor.Devrimci hareketi toparlamak,ulusal kurtuluş çizgisi üzerinde devrimci birlikleri sağlamak,güçlü devrimci alternatifler yaratmak için çalışmak günümüzün dayatan görevidir.

BURJUVA DEMOKRASİSİ...

lelerin devrimci eylemini saptırabildiği ve muhalefeti yozlaştırabildiği ölçüde kapitalist düzenin ömrünü uzatabilirler.

Yakın geçmişte yaşanan deneyimler ortadadır.Kısa vadeli,günlük hesaplarla, 'ehveni şer' tercihi ile demokrasi güçleri hiçbir kalıcı sonuca varamadılar.Bu konuda alınacak politik tavırlar,ilkelerimize ve önümüze koyduğumuz stratejik hedeflere uygun olmalı,kısa ve uzun vadeli hedefler doğru olarak birleştirilmelidir.Ancak bu şekilde, ülkede gelişen mücadeleye doğru bir hedef gösterilebilinir,halkımızın ulusal kurtuluş savaşımı güçlendirilebilinir.Kuşkusuz bu,Ülkede gelişen yeni koşullara seyirci kalacağımız anlamına gelmez.Burjuva partilerinin faşizm ile olan çelişkilerinden yararlanmak gerekir.Hatta bazı pratik eylemlere eğer geliyorsa burjuva partileriyle de işbirliği yapılabilinir.Ancak bunun kalıcı kazanımlar verebilmesi için Türkiye ve Kürdistanlı sosyalist,devrimci ve yurtsever güçlerin kitleler içinde etkin ve devrimci bir alternatif yaratmaları ve burjuva muhalefetine karşı ilkeli bir yaklaşımı geliştirmelidirler.Bu şekilde burjuva güçler arasındaki çelişkiler derinleşecek, burjuva partilerinin kitlelerden yalıtlanma süreci hızlanacak, teşhiri kolaylaşacak ve devrimci bir iktidar alternatifi yaratılabilecektir.

Ama, koşulsuz olarak verilecek bir destek,üstelik işçi sınıfına ve Kürt halkına karşı cephe almış partilerin kitleler içinde propagandasının yapılması bağışlanmayacak bir kuyrukçuluktur. Hele Kürdistan halkı ve devrimci hareketi Açısından, burjuva partileri arasında bir tercih yapmaya kalkışmak kadar sakat bir görüş olamaz.Çünkü,faşist MHP'nin dışında hangi partinin Kürdistan halkına karşı daha fazla düşmanlık beslediğini tesbit etmek mümkün değil,çünkü,hepsi düşmandır.Birçok durumda,sosyal demokrat şefler, gerici olarak nitelenen güçlerden daha fazla cesaretle kürt halkının üzerine yürüyorlar.Tarihte bunun birçok örneği vardır.

LI KURDISTANA ROHILAT XETERA XELAYÊ

Li cihanê koloniyalizma klasik, li gel ruxandına vê sistemê, dı roja me de hin ji koloniyên weha hene. Welatê me Kurdıstan ji, dı nav statuya weha de koloniyeke ye.

Dı nav çarçova vê nıvisa me de, em lı ser rewşa statuya Kurdıstanê ranawestın. Bes lı ser beşeke welatê me yê Rohılat ku jı aliye İranê ve hatiye koloni kırın û bı taybeti lı ser rewşa aboriya iroyin ya gelê me yê lı vê beşê em dê rawestın.

Jı bo armanca zelalkırına vê rewşê, hınek berpırsiyarên İrani yên ku jı neçari beji hınek rastiyên lı ser rewşa bêkariya ku lı Kurddıstanê heye: anine zimên, em dê jı weşanên wan wergerinın kurdi û pêşkeşê xwendevanên xwe bıkın.

Beri ku em derbasê van babetan bıbın, em bawer dıkın ku pêwist e, ku bı kurti be ji, em çend nıvisaran dı çav de derbas bıkın. Bı taybetî em lı şoreşa 1979 an bınêrın.

Wek têt zanin, rejima Şah ku dı Rohılata Navin de rejimeke heri paşverû û qereqoleke Amerika ya yeri giring bû, dı sala 1979 an de, bı saya serê serhıldana tevayiya gelên İranê ve helweşiya. Şahê zordar yê İranê lı gel berdevıkên xwe ve ji neçari "welatê xwe" berda û reviya. Hemû mewziyên Amerika ku lı İranê bûn, hat gırtın. Potensiyela qeflan ya anti-Ameriki û anti-imperyalizm giha gehineka heri bilınd. Dı İranê de hatına bayê azadiyê destpêkır. Lê hewa "azadiyê" gelek dırêj dom nekır. Riya şoreşê guhart. Sedemê wê ji ev bû, ku hêzên şoreşger-demokrat ku xwedi potansiyeleke mezın bûn, belav bûn. Nıkarıbûn jı gel re pêşengiyê bıkın û hınek hêzên çep ji, dı derheqê Xumeyni û hevalbendên wi de lêkolinên şaş kırın û Xumeyni, dı pozisyoneke şaş û çewt de neditın. Kevneperestên islami ji, jê rewşê ha fêde stendın. Dı nav pêvajoyê de kontrolê xıstın destên xwe, riya şoreşê guhartın û mafê jiyanê jı hêzên çep re nas nekırın. Heta jı çepên ku pıştgiriya wi kırın re ji gotın ajanên van û wan ın, wan xıstın zindanan û zindanan tıje kırın. Zaningeh û ciyên kar ku jı bo şoreşê xwe di potansiyeleke mezin bûn û dı tekoşina dıj Şah de mewziyên giring bûn, hatın gırtın. Wan mırovan bı zorê şandın eniya şer. Jı şoreşa İranê, bes tışteki vala û pûç ya anti-Ameriki lı paş ma.

Disa dı vê rewşê de, berberiya ku dı nav burjuvaziyên İran û İraq de ji beri ve hebûn û car caran jı bo pelçıqandına hêzên netewiyên Kurdıstanê çêdıbûn. Problemên nav wan jı nû ve destpêkır û şereki ku xesarê da her du gelan destpêkır. Rejima Xumeyni, bı hêzkırına bıhıştê û bı kedxwariya hisê islamê ya gel bı deh hezaran mırov ajot şer.

Dı demên ewıl ya şoreşê de, gelê Kurdıstanê ji, jı bayê "azadiyê" fêde stend û jı bo rızgarbûna jı derd û kulên ku bı salan ve kışan dıbûn, jı bın derkevın, bıbın xwedi mafên netewi û demokratik û xwedi jiyaneke mırovatiyê, xwest bıbe xwedi welatê xwe û wan daxwazên xwe jı sazûmana melan re şand. Lê bersıva rejimê elankırına şereki tevyi bû. Jı vê rojê vır de û heta iro şer hat domandın û hin ji dom dıke. Dı vi şeri de Kurdıstan careki dın weran bû. Bı hezaran kurdistani hatın kuştın û bı hezaran ji, nefî bûn. Pıraniya gel, ku jı bıl çend heywan û çend bıhust ax ve xwedi tışteki nebûn, jı wanji, bûn û lı hember bırçibûnê man. Ew rewş dı wan demên dawi de giha merheleke gelek gıring û ket rewşeke ku naye kışandın. Jı bıl ku ew rewş giha merheleke gıring, koloniyalistan ji, hınek rastiyan jı neçari qebûl kırın. Ev nıvisara jêr ku yek nemûneke ye, me jı farisi wergeran kurdi.

ROJNAMA KHAN ÇI DIBÊJE

Ev nıvisar jı rojnama KHAN ku lı İranê derdıkeve ya hejmara 12695 an ku dı 15ê Adarê 1986 an de çap bûye hat stendın.

"Lı kurdıstanê bêkari problemke mezin e. Bı pêşvebırına aboriyê ve dê bêkari 'ı holê rabe."

Xorteki 30 sali. jı ali bejna xwe ve dıkare her kari bıke, lı nav kuçeki cileki qırêj raxıstıbû û lı ser cıl çend paket cıxarên biyani çı welati danibû û jı bo fırotına wan dıxebıtiyan. Çend mitro lı pêş, lı pıştsındogeki vala ya fikiyan, yeki dın, jı bo fırotın û stendına tıştên kevn kar dıkır. Lı aliyeki dın, xorteki dın, ku lı ser serê wi gelek mırov cıviyabûn, bı fırotına malên kevn yên xebıti, yên jı solan heyani televizyonan meşxul dıbûn. Wan sûretên weha, tıştên ku hındık têtın ditın nin ın, Ewan lı Senendajê û lı heremên dın yên Kurdıstanê, beşeki jı jiyana sûretan e.

Lı Kurdıstanê bêkari, gihaye hejmareke pır mezin. Sinorên dayaxkırinê nêziki berqedandinê de ye. Berpırsiyar dı nav bêçaretiyê de ne.

Dı cıvata sınayi de, jı bıl ku hêza kar gihaye merheleki mezin. Wek problemeke mezin derdıkeve pêşiya me. Haletên çêkırinê, jı bo tebeqên dın yên cıvatê, lı her derê jiyane dıbe wek çêkırıneki jı bo malên xerckırinê yên hewcedariyê. Dı vi wari de vatıniyên ku jı berpırsiyaran re bıkeve, jı bo pırtır başkırına haletên çêkırinê û potansiyela mezin; dı nav bernameyeki de têxe sewiyeke heri bılınd ya çêkırinê. Hêzên ku dıkarın alikariya çêkırinê bıkın, ber bı karınku dı çêkırinê de alikari naxwaze (İşportaciti,borsa reş ûhwd.) ve here û ev nisbet roj bı roj bılındtır bı

be, problemeke heri giring ku li hember me dısekine. Yên ku bı karên weha ve radiwestin, bı hêsati dıkarın bên rewşa çêkirinê û dıkarın alikariya aboriya welat bıkın.

Piraniya cıwanan ku dıkarın alikariya çêkirinê bıkın, dı kuçan de aware aware dıgerın û wextên xwe dıkujın. Yên ku pêwestiya bı karanina aboriya xwe û ya malbatên xwe ji bı kartinın, dı kuçan de bı bıfırotına cıxarê, hubûbat û malên kevn ve radiwestin.

Li Kurdıstanê mudûrê gıştiya abori û karên cıvaki, lêkolineke çêkıriye, li gor vê lêkolinê, dı %20 nufûsa ku dıkare bıxebıte bêkarın.

Dı sanayiyê de, İmam Xumeyni û kuçên şoreşê, ji bil ku wan fıroşan zêdebûn; trafiqa wan gırt. Bo vê sedemê, berpırsiyaran dest avêtın vê rewşê û stendın û fırotına ku dı kuçan de dıbû qedexe kırın.

'Şoreş' li gel ku ketiye 8 saliya xwe ji, Kurdıstan ji her tışti bêpar e. Roj bı roj hêzên dij şoreşê xurt dıbın. Problema heri mezın ya gel, bêkariti ye û ev wek aşideki mezın dıbe. Bı salan ın, ku bı weda vekırına ciyê kar ve gelê me bı hêviye û ev bı vi hêviya xwe ve dısekine.

Fıroşeki dın ji, pêşi nexwest bı me re bıpeyve û paşê weha got: " İro mın, teze dest bı vi kari kır. Ez li gelek kar geriyam, lê mın nedit. Ji bo aboriya malbata xwe ez, ji neçari dest bı vi karê pis dıkım." got û van peyvan kır: " Ji berpırsiyaran daxwaza mın, careki dın bıla li ser mesela bêkaritiyê bıfıkırın."

Yeki dın ji, nexwest xwe bıde nasandın û wan gotınan got: " Li kuçan, yên ku wek mın bı van karan re radiwestin, hemû bêkar ın. Ji neçariyê van karan dıkın. Ez bawer dıkım, ku ger ewan kareki normal bıbınin, dê dest ji vi kari berdın." Dema ku me dı derheqa karditinê dê ji sazgeha ku ji karkeran re kar dıbine re seri lêxıstiye, an na jê pırsi, wi weha got: "Belê, ez bı caran çûm, wek mın bı hezaran bêkar hene û ji wan re bı vi şıkli kar ditın ne mumkun e."

Paşê nûçegihanê me, bı muddûrê gışti yê abori û karê cıvaki yê Kurdıstanê re peyivi Dı vi wari de ditına mudûr ev e: " Li Kurdıstanê, li ser doza bêkaritiyê, tu cari bı awaki cidi nehat sekınandın. Dı vi wari de, bı plan-bername ve xebateke nehat ajotın. Weki dın, li vê heremê, li derheqa gırani dayin ji bo sanayi an zırat, pêwistiya tespiteki ne hatiye çêkırın. Li heremê, ciyên kar hındık e. Ciyê kar ya heri mezın xwedi kapasita 300 kesan e. Li Kurdıstanê, dı warê heyin yên ne çêkıri (ne mamul) de heremeke gelek dewlemend e. Ger qimeta wan serkaniyan bı kar bêt, bı hezaran mirovên bêkar re dê ciyên kar vebıbe. Ev herêm muhtacê alikariyê ye. Divê hınek bıbın xwedi vıra. Dı destên me de pıspor (uzman) pır hındık ın. Û gehiştına wan ji gelek zor e. Dı destên me de hejmara mamostayên teknik ji gelek kêm ın. Ji wan hejmarên hındık fêde standın û gihiştına hêza kar ya bı qelite gelek zahmet e. Ger me bıkarıbın ji mesela pısporên teknik û hêza kar ya bı qelite re helek bıbınin, dê ji mesela bêkaritiyê re ji hınek çare çêbıbe. İro kadroyên teknik ji bêkar ın; divê dı bingeha bêkaritiyê de pêşi ji wan re kar bête ditın. Fıroşên ku dı kuçan de ku hûn bahsa wan dıkın, ji bêkaritiyê û ji neçariyê vi kari dıkın.

Dı vi heremê de bêkariti dı nav jınan de, hejmareki gelek mezın e. Bes ciyeki heye, ku jın dıkarın li wır bıxebıtın. Ew der ji, ji bil hınek sedeman, hin ji bo çêkırına kar ne hazır e. Yani nuha jınên ku dıxebıtın hındık ın û bı tiliyan tên jımardın."

(.....)

(KHAN 15 Adar 1986)

RASTİYA GELÊ ME

Belê, tıştên ku me li jor nıvisand, ji rastiyan gelek hındık tıştın, ku berpırsiyarên fermi ji bêçaretiyê qebûl kırıne. Lê li Kurdıstanê sinorê bêkaritiyê gelek bêtır mezın e. Bı taybeti gelê me yê gundi, li hember bırçibûnê maye.

Hêzên ku bı salan e, li hember gelê me şerê tevayi dıdominın, welatê me talan û wêran kırıne, zorê dane gelê me da ku koçer bıbın, mumkun nine ye, ku çareyeke ji bêkaritiyê re bıbine. Lê evan, yani hukma İranê, li gor xwe riyên" heliyê" dıbinın. Ev ji, bı wedkırına cınetê an ji, bı çova zorê nufusa ku dıkare bıxebıte dışının şer û wan qır dıkın. Bı vê rêçûnê ve hejmara nufusa, ku bıkarıbe bıxebıte gelek dıkeve jêr.

Ku em bıbêjin Kurdıstana Rohılat, heremek ji welatê me yê heri paştamayi ye, pır zêde nakın. Lewre dı dewra Şah de, li Kurdıstanê qet nehat Nêrin. Tenê dema ji bo mafê netewi yê gelê me seri hılda, orduya Şah dı wan deman de dıketın Kurdıstanê û dı her êrişeki de Kurdıstanê sero-bıno dıkır, dışewıtand. Ji bil wê, Kurdıstan dı destê feodalan de ma û sistema feodal bı zanısti li piyan hat rawestandın û pıştgiri ji wan re hat kırın. Em dıkarın bıbêjın, ku Şahiti xwestiye Kurdıstanê weha kontrol bıke û li ser doza bêkariti û pêşvebırına aboriyê ranewestaye. Dı heremeke mezın ya Kurdıstana Rohılat de li yek ciyeki kar ditın ne mumkun e. Erdên ku bı zıret bı kêr tên ji, ji feodalên hevalbendên Şahiti re hıştine.

Gelê me yê ku ji mafê netewi-cıvaki bêpar e, ew ji li gel gelên dın yên İrani ve dı xıstına Şah de roleki aktiv stend. Li Kurdıstanê, meş û mıtingên gırsi (kitlevi) yên anti-imperyalist û anti-Şah çêbûn û hêzên çekdar pêk hatın.

Dı nisbeteki de be ji, bayê azadiyê ku bı şoreşa 1979 ve hat, hêvi da gelê me û gelê me ji, ji bo bı dest xıstına mafên netewi û demokratik ket nav xebateke mezın.

Pêşi gelê me xwedi rêxıstın nebû, paşê bı awaki lez û bez ket nav xebata rêxıstını. Dı destpêkê de, bı qeflan ketın nav sefên Komela û paşi ketın nav PDK-İ. Ji aliyê qerekter û rêxıstını ve van tevgeran nıkarıbûn ji gel re pêşengiyê bıkın û demeke dırêj derbas nebû, ku êdi van tevgeran ketın rewşeki weha ku nıkarıbûn bersıva daxwaziyên gel bıdın. Daxwazên wan tevgeran tıştên gelek bıçûk bûn. Lê li hember van daxwazan, kırdayetê bı şer bersıv da. Dı van du salên dawi de, rejıma Xumeyni êrişan pırtır û xurtır kır, vê beşa welatê me weran kır, şewıtand, gelê me koç kır, ji axa xwe bûn.

Wek hemû dinên dın, dinê İslamê ji, li hember pêşveçûna dı teknik û ilmê de wek haleteki hat xebıtandın û tête xebıtandın. Dı nav gel de, li pêş hışyarbûna cıvaki û netewi de din, wek astengeki paştemayinê û dereng xıstinê hate bıkaranin. Bı vê qerektera xwe ve din, demeki dırêj xwe parast û hin ji, li gelek deran xwe dıparêze. Bı saya din ve baweriya gel hatiye mijandın û dema pêwist bûye, disa bısaya din ve li ser gel tada, zılm û hovitiyeke nediti hatiye bıkaranin. Yani din, dı destê çina kedxwar de, wek haleteki kedxwariyê bı kar hatiye Dı dema koledariyê de, bı tay beti li Ewrupa û paşê li İmparatoriya Osmani, ji aliyê gelek kesan ve tête zanin, ku bı wesita din, li ser ilimdaran tada û zılm pêk hatiye.

Xumeyni, nav û dengê xwe, ji nav serok Ayahtullahan de stendiye û van medodên xwe yên kevn iro ji, bıkar tine û dıxwaze gelên iranê ber bı taritiya dema Koledariye ve paşte bıbe. Dı şerê paşverûyê İraqê de, ji aliki ve kedxwariya baweriya gel hêsatır kırıye.

Rejima Ayahtullahan, herçıqas bı navê dinê İslamê hereket bıke ji, bıngeha çinitiya vê kırdayetê heye. Yani ew nûnerên çina kedxwar ın. Wek ku me li jor da xuyakırın din ji, ji bo bıkaranina vê politikayê bûye haleteki. Kırdayeta ku heye, ji bo paşdabırına hışyarbûna gel, haleta dini, bı hostati xebıtand û dıxebıtine. Ev, li ser navê din, li hember teknikê û ilmê, ger gotın li ci be, şer vekırın. Dı şoreşê de mewziyên giring zaningehan û gelek ciyên kar gırtın. Heta demek gotın ku ' rûkurkırın guneh e' û bı vê mexsedê ve karxa-

HÊVİYA GEL Û ÇAND Û PİŞA ŞOREŞGERİ

Geli xwendevanên hêja!

Ev rûpela Hêviya Gel, dê her dem jı çand û pişa kurdi re vekıri be û amade be. Em dê lı gor dıvayi û pêwistiyên xwe, dı vê rûpela ha de jı her cûrên wêje û pişa kurdi, peşkeşi we xwendevanên xwe yên gıranbıha bıkın. Ev rûpela çand û pişe, jı her ronakbirê kurd re amade ye. Ronakbirên me karın efrandın û berhemên xwe yên hêja, jı quncıka çand û pişe re bırêkın. Lê, nıqandın û hılbijartına wan efrandın û berheman, dı destê redaksiyona me de ye. Bê şık ew her efrandın û berhemên ku jı me re bên, em dê wan hemûyan nenıvisın û neweşinın. Dı vi wari de rêbaz û pivanên me hene. Hım jı aliyê naverok û hım jı, jı aliyê reng (form) ve.

Edi rewşa wêje û pişa kurdi ne wek çend salan berê ye. Her çıqas qels û jar be jı, lı derê welat pişe û wêja kurdi gehiştiye gehinekeke (merhelekeke) nû, bılınd û pêşketi. İro xwerû bı kurdi çend rojname, kovar û bı hejmar pırtûk û broşûr derdıkevın û tên belavkırın. Ev bûyer û pêngaveke gelek baş û pêşketi ye. Lê, disa jı ne bes e. Pıraniya van kovar, rojname û pırtûkan jı aliyê naverok, form û zıman ve gelek qels û jar ın. Dıtın û metodên pişe û wêja rastiti ya (realite) sosyalist kêm ın, an jı qet nin e. Dıbe, ku hınek xwendevan bıbêjın: " lê çı têkılıyên forım, bı dıtına rastiti ya sosyalist heye, ev qelsbûn û jarbûna naverokê dıbe, lê ya formê çi ye? "

PİŞA RASTİTİ YA SOSYALİST

Dı pişe û wêja rastiti ya sosyalist de, form jı qasi naverokê pêwist û gıring e. Jı lew re bı awaki diyalektigi form û naverok bı hev ve gırêdayi ne. Lı ser hev tesir dıkın. Dı vê babetê de Ernst Fischer, weha dıbêje:

"Ev dinitı ye, ku mırov bêje dı pişe de, form û pêşvebırına wê ne gıring e. Heger mırov dı warê form de nûhiti û pêşvebûn neyine, dı wêje û pişe de babet û dıtınên nû pêk nayın. Em malên xwe ne wek yên dema Elizabeth çêdıkın. Listık û pereyên me jı hatıne guhartın...."

(Ernst Fischer, Sanatın gerek liliği, rûpel 123)

Hostayê pişa rastiti ya sosyalist Bertolt Brecht jı dı derbareyê vê birûbaweriyê de weha dınıvise:

" Wêja proleter, jı efrandınên berê formê xwe dıgre û fêr dıbe. Ev tışteki normal e. Êdi bı hêsani têhatiye gehiştandın, ku derbasbûna gehinekên kevn, wılo ne hêsa ye. Nû, dıvê kevn jı navê rake. Lê dıvê wê kevnê jı, dı nav xwe de xwedi bıke. Dıvê herkes fêrbûna awa û formeke nû qebûl bıke, ev fêrbûna bı rexne, pêşveçûn û şoreşgeri ye. Nû, bı serê xwe û jı derê kevn pêk naye. Nû, dı şerê lı dij kevn de pêktê. Nû, wek giya jı erdê zil nade....."

(Sosyalist Gerçekçilik, Bertolt Brecht, rûpel 85)

Dıvê û pêwist e, ku pişe û wêja kurdi jı, nûjen be. Jı aliyê birûbaweri, naverok, metod û form ve pêşketi û şoreşger be. Pişa rastiti ya sosyalist û metodên wê bı kar bine. Pişe û wêja kurdi bıke xızmeta şoreşa rızgariya Kurdıstanê ya netewi û çini. Pişe û wêjê bı tekoşina rêxıstını ve girê bıde. Bı awaki rêxıstını û şoreşgeri berê pênûs, fırçe û fişekê dı armanceke de bıke yek û bıde yek hedefek: Dewletên koloniyalist, faşist û diktator. Hêviya Gel, dê wek dı warê siyasi de, herweha dê dı warê pişe, wêje de jı, ala tekoşina şoreşgeriyê bılınd bıke. Dê rûpelên xwe jı bo vê yekê amade bıke. Birûbaeri û metodên pişa rastiti Ya sosyalist dı van rûpelan de belav bıkın. Armanc, pêkanina wêjeke netewi û sosyalist e.

HÊVİYA, HÊVİYA GEL

Kovara Hêviya Gel, ne kovareke çandi û pişeyi ye. Kovareke siyasi ye. Lê, disa dê ew, dı her hejmara xwe de lı gor dıvayi û pêwistiyên xwe, her çıqas hındık be jı çend rûpelên xwe yên hêja jı wêje û pişa kurdiya şoreşgeri re jı veqetine. Dı vi warı de jı karûbar bıke. Barê ku bıkeve ser mılê wê dê bı kar bine.

Em bı hêvi û dıleki pak benda efrandınên we yên hêja û gıranbıha ne. Hêviya, Hêviya Gel, gelê me ye. Yani Hûn ın!

PÊŞMERGEYÊ HEZAR SALAN

Riya dûr,
Barê giran
Ez pêşmergeyê
hezar salan!
Mın,
Gelek çek kevn kır
Û
Gelek guhart:
Tir û kevanen zivin,
Şûr mertalê nexşin
Û
Top û tifeng...
Do mın malbat dıparast,
İro welat!

BIHAR HAT

Berf û serma mala xwe bar kır,
Carinan baran...
Barana jiyanê!
Zil dıde dı erdê de
Tirêj û zerıkên tavê...
Germ û nerm...
Xul-xul û xuş Xuşa
Çem û newalan
QUr-qur û teq-reqa
Beq û reqan e.
Giyan hatiye welate mın,
Jiyan hatiye Kurdıstanê!

rece zayıf olduğu, yeterli deneğimin olmadığı, örgütlü mücadeleyi hedefleyen çürümenin devam ettiği ve birlik adına yığınların tertemiz duygularının sorumsuzca sömürüldüğü bir dönemde ortaya çıktı. Dolaysıyla ortaya çıkışımız, politik-ideolojik ve örgütsel hedeflerimizin yanı sıra bu yönüyle de, sürece ivme kazandıran önemli bir kilometre taşıdır. Bunu yeni ve güçlü adımlarla geliştirmek görev ve sorumluluğuyla yüz yüzeyiz.

Ne ki, birlik sürecini yeni ve güçlü adımlarla ilerletmek, sadece bize bağlı değildir. Ve herşeyden önce sürecin karmaşık sorunlarını çözümlemeye, karşılıklı tasfiyeci eğilimleri geriletmeye ve mücadeleyi yükseltmeye bağlıdır. Bu nedenle, bu konuda karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumlulukların üstesinden gelmek, diğer bir değişle Kürdistan işçi sınıfının devrimci mücadele hattında örgütsel birliğini sağlamak, dolayısıyla en geniş anti-sömürgrci yurtsever güçlerin birliğini örmekte belirleyici bir işlev görmek, bir süreç sorunu olarak önümüzde duruyor. Bu sürecin hızlandırılması, ' Birlik Deklerasyonu' nda ifadesini bulan konuya ilişkin politik tespitlerimizin pratiğe geçirilmesine ve sözkonusu politikamızın etkin bir maddi güce dönüştürülmesine bağlıdır. Bu sorunun ciddiyetini gözönünde bulunduran MK'miz, siyasal-örgütsel birlik konusunda ilkeli, samimi ve açık bir davranış içinde olmayı, ulusal kurtuluş cephesi ve birleşik halk cephesine giden yolda stratejik mütefiklerimizi esas alan ilkeli bir yaklaşım içinde olmayı, tüm organ ve üyelerin önüne titizlikle uyulması gereken bir görev olarak koyar; birlik tuccarlığına pirim verilmemesini ve dikkatlerin savaşımın yükseltilmesi üzerinde yoğunlaştırılması gerektiğni önemle vurgular.

Mali sorun, hareketimizin en ciddi sorunlarından biridir. Hatta bir bakıma, diğer birçok sorunun çözümünü belirleyen kilit bir sorundur. Sorunun ciddiyetini kavrayan MK'miz, ilk anda hareketin para ve mal varlığını tespit etti ve sorunu değişik boyutlarıyla tartıştı. Buna uygun olarak öncelikle kısa vadede alınması zorunlu tedbirleri belirledi:

(...)

Mali sorunun köklü çözmü ise, karşımızda duran önemli bir görevdir. Ve MK'miz, konuya ilişkin yukardaki kısa vadeli tedbirleri alırken, esas olarak sorunun bu yönü üzerinde yoğunlaştı. Tüm organ ve üyelerin görüş ve önerilerine de başvurmayı uygun gördü. Alt organlar bu konu üzerinde kafa yormalı, kendi olanakları ölçüsünde araştırmaya yönelmeli ve somut öneriler sunmalıdırlar. Yapılacak öneriler, MK'mizin konuya ilişkin araştırması kapsamında değerlendirilecektir.

Mali sorununu çözümleyemeyen bir hareket başarısızlığa mahkumdur. Bunu kavrayan hareketimiz, bu konudaki güçlükleri de mutlaka aşacaktır.

Yoldaşlar!

Buraya kadar söylediklerimizden anlaşıldığı gibi MK'miz, başta kendisi olmak üzere tüm organ ve üyelerin, dolayısıyla hareketimizin önüne somut ve net hedefler koymuştur. Açıktır ki bu, ideolojik-politik hattımızın etkin maddi bir güce dönüştürülmesi yolunda atılmış ciddi ve tarihi bir adımdır. Görev, sözkonusu adımların beraberinde getireceği güçlüklerin göğüslenmesi, sürecin ve sosyal pratiğin istemlerine uygun yeni ve ileri adımlarla kitlelerin alternatif arayışlarına yanıt verilmesidir. Kuşkusuz bu, döne döne vurgulamaya çalıştığımız nedenlerden ötürü kolay değildir. Ancak doğru bir ideolojik-politik hata sahip olan ve önüne gerçekçi hedefler koyan hareketimiz bunu başaracaktır. Yeter ki, inanc, cesaret ve kararlılığı, yaratıcılık ve atılganlıkla birleştirip yaşamımızın kopmaz bir parçası haline getirelim. Yeter ki, dile kolay gelen bu olguların asgari istemlerine, kişisel ve ailevi yaşamımızı, iş ve çalışma koşullarımızı uyarlıyabilelim ve her düzeyde profesyonelleşmeyi geliştirebilelim. Kısacası vatanın kurtuluşu ve örgütümüzün başarısı için sudan ve ateşten geçmeye hazır olalım, canımızdan, malımızdan fedakarlık yapabilelim. Yeter ki, atılan her adımın yarattığı öğretici birikimlerden yararlanmayı hazmedebilelim ve kolektiviteyi örgütlü yaşamımızın bir parçası haline getirebilelim.

Evet yoldaşlar, ülkemiz devriminin ve karşı karşıya bulunduğumuz öznel koşulların dayattığı özveride bulunmayı her düzeyde geliştirmek gerekiyor. Örgütün çelikleşmesi de bir bakıma buna bağlıdır. Bunun için ileri, daha ileri atılmalıyız.

Haziran 1986

TSK — Merkez Komitesi

LI KURDISTANA ROHILAT...

na makinên rûkurkırınê gırtın. Ev rewş bû sedemê bêkaritiya pır, ku jı beri ve hebû lı İranê. Perê İranê (tumen) qimeta xwe wendakır, wenda dıke. Jı vê politika ku tête ajotın, problem ên şer ji. ger bı ser ve bête kırın, abori ket nav bêçaretiyê, merhela bêkariyê mezın bû.

Ev problemên ku dı tevahiya İranê de heye, lı beşa koloniya Kurdıstana Rohılat de digihe merheleke bılınd. Jı xwe bêkari problemeke mezın e, jı bo şerê qırkırınê ku lı hember gelê me tête domandın, dı warê bêkariyê de hin ji gırantır kır. Bı zora koçkırınê, gelê me jı çend buhust erdên xwe ji bûn û dı nav tehlûka bırçibûniyê de man. Mesele hewqas fıreh bû, ku êdi, koloniyalistan ji, jı neçarı hınek rastiyan qebûl kırın û gora wan bı inşeleh û maşellehan ve çareki jı vê meselê re dıbının.

Dıvê û pêwist e, ku em careke dın baş bızanıbın, heya ku welatê me dı statuya koloniyê de bımine, pêkanina pêşvebırına aboriyê, jı holê rakırına bêkariyê em lı wır bıhêlın, hındıkkırına bêkariyê ji, ne mumkun e.

Aboriya dewletên koloniyalist-kapitalist dı nav bêçaretiyê de ye û ev rewş jı qerektera sistemê têt. Koloniyalist jı vê rê derdıkevın û jı aliki ve lı ser çina xebatkarên xwe sazûmaneke kedxwariyê dıdominın, ev dı Kurdıstanê de bı awaki bê hempa û xedartır dıkın. Ev ji, Lı welatê me yê koloni, dıbe sedemê gırankırına problemên ku jı koloniyalistiyê hatiye. Problemên ku lı welatê me hene, koloniyalist nıkarın çareke jı wan re bıbının û nabinın.

KÎ DÊ BIBE XWEDİYÊ KURDISTANÊ

Mudurê İrani dıbêje, ku "bı plan-program ve em dê çarek jı bêkariyê re bıbının:" ev daxuyani jı gelê me re qet tışteki nû nineye. Gelê me jı van plan-programan çı tête qest kırın baş dızane. Plan-programên koloniyalistan bûye şer jı bo Kurdıstanê û dıbe ji. Hedefa vê plan-programê, bêtırin kedxwari, zilm, jı holê rakırına gelê me û koçkırına gelê me ye.

Berpırsiyarê İranê, dı daxuyaniya xwe ya jorin de, lı dereki weha dıbêje: " Pêwist e, hınek lı vê heremê (qest Kurdıstan e) xwedi derkevın." Belê mudur beg, rast dıbêje. Dıvê hınek lı vi geli û lı vi welati xwedi derkevın. Bê guman ev hınek, ku dıxwazın, xwedi lı Kurdıstanê derkevın, ne koloniyalist ın, ev qewet, dê partiya çina karker a Kurdıstanê ku bı ilmê sosyalizma zanısti ve bêt xemlandın û jı nav gel derkeve û hurt bıbe û hêzên netewiyên dın yên Kurdıstanê ne. Dê lı ser vi bıngehi, tekoşina gelê Kurdıstanê bılınd bıbe; ev dê koloniyalistan û hevalbendên wan yên hundırı bı erdê ve dûz bıke û dê gelê me, bıgihine serxwebûn û azadiyê, ku ev daxwaz, jı berê ve, ya gelê me ye.

Çareserkırına problemên welatê me ku gırêdayê koloniyalizmê ve ye, dê bı tekoşina ku lı ser himê derbe lêxıstına koloniyalistiyê ve gırêdayi ye. Yani jı bo bêkari û problemên abori çareditın, encax û encax dı Kurdıstaneke serbıxwe û azad de dê hel bıbe!

ORDIYA TIRK A FAŞİST KURDISTANA BAŞÛR BOMBE KIR

DI 15 Ê MEHA TEBAXÊ DE, ORDİYA TIRK A FAŞİST BI FİLOYEK FATOMAN KURDISTANA BAŞÛR BOMBE BARAN KIR' BÊ HEJMAR ZAROK, JIN, KAL U PİR KUŞTIN. LI KURDISTANA BAKÛR Jİ OPERASYONÊN GELEMPERİ, BI AWAKE BARBAR TÊN DOMANDIN!

Dı 15 ê meha Tebaxê de, ordiya tırk a faşist û dagırker, bı filoyeke fantomên Ameriki Kurdıstana Başûr (Kurdıstana İraqê) bombebaran kır. Lı gor ajans û nûçegihanên (muhabirên) biyani, dı roja 15 ê meha Tebaxê 1986 - an, saet 6.30 yê beyani de filoya fantomên ordiya tırk a faşist û êrişkar, jı tıxûbên Tırkiyê 7 mil dûrtır, lı herema Heyatê-Şêrvanê bombe barand. Lı herema Şêrwanê meqerên Parti Demokrati Kurdıstani İraq hebûn. Herema rızgarkırı ye. Disa lı gor ajansên biyani, dı bombebarana fantoman de qasi 200 kesi mırov hatıne kuştın. Jı aliyê dın ve serokê Partiya Demokrati Kurdıstan Mesût Berzani, dı derbarê bombebaranê de daxuyaniyek da awıra gelemperiya cihanê. Mesût Barzani, bombebaranê protesto kır û got, ku"jı pêşmêrge kes nehatiye kuştın, lê zerara madi heye, xelkê sıvil gelek zerar ditiye."

Dewleta Tırk, ordiya xwe ya dagırker, jı destpêka demsala bıharê ve lı Kurdıstanê xıstiye alarmê û êrişê. Ordiya faşist, bû çend hefte ye, ku lı Kurdıstana Bakûr, dest bı operasyonên gışti û heremi kıriye û roj bı roj bı awake hin dijwar operasyonan dıdomime. Bı taybeti dı 15 meha Tebaxê de ordiya tırk qad û çarçova operasyonan hin ji fıreh kır. Lı herma bajarên Çolemergê,Sêrtê, Mêrdinê û lı navçe û lı gundên wan gelek operasyonên cûrbe-cûr pêk anin û tının. Operasyonên leşkeri dı erdê û hewa de paralel tên meşandın. Jı çend heftan vır de ye, ku serokatiya ordiya tırk, lı herema Kurdıstana Bakûr rewşa awarte diyar kır. Çûndın û hatına bajar û navçan, bı roj çend saetan heye. bı şev derketın qedexe ye. Dı tevayiya heremê de emrê lêdanê heye. Keseki raneweste, leşkerê tırk kare wi gulebaran bıke û bukuje. Operasyonên leşkeri wılo fıreh bûye, ku êdi jı qad û çarçova Kurdıstana Bakûr têrnake; jı 70 kilometreyi dûrtır, êrişê axa Kurdıstana Başûr a rızgar ji dıke.

İro lı Tırkiyê, bûyera rojana ku qala wê dıbe, operasyon û êrişên ordiya faşist e. Dı derbarê operasyon û erişan de serokwezirê Tırkiyê Turgut Özal, serokleşker N. Uruğ û serokê Dewleta Tırk Kenan Evran, Lı Çankayayê cıviyan. Serokweziriû serokleşker dı derbarê operasyon û erişan de Kenan Evren agahdar kırın, daxwaz û pêşniyariyên wi guhdari kırın.

Serokê partiya Sosyal Demokrat (SHP) Erdal İnÖnÜ, ji dı derbarê operasyon û bombebaranê de, daxuyaniyek da rojnaman. Erdal İnÖnÜ, politika bavê xwe ya şijadperest, dıxwaze bi fen û fûrtan û lı ser navê demokrasiyê bıdomine. İnÖnÜ, dıbêje; "operasyon û êriş dı ci de ye, lê dıvê dı parlementoyê de, lı ser dozê bıhatana peyvandın." Jı ber vê yekê ji rexne lê dıgre. İnÖnÜ, dıxwaze, bı vi fêlbaziya bavê xwe dı hılbijartınê de zêde dengan bıcıvine.

Rojnama Tercûman dı hejmara xwe ya 16 ê Tebaxê de, dı rûpela yekemin de bı tipên gırsi bıryara hukmetê û ordiyê dıde diyar kırın. Dınıvisine ku:

"Ordiyê emr û bıryar gırt, ku dı erdê, hewa û dı deryayê de êrişê nav tıxûbên dewletên ciran bıke. Jı xwe dı vê babetê de dı navbera Tırkiyê û İraqê de peyman heye."

Gelo çıma ordiya tırk weha har û hov bûye? Belê, jı lew re bû çend sal ın, ku lı Kurdıstana Başûr û lı Kurdıstana Rohılat şerê çekdari dom dıke. Nıha lı Kurdıstana Başûr (İraqê) rewşa pêşmerge gelek baş e. Roj bı roj axa rızgar fıreh dıbe. Lı Kurdıstana Rohılat ji, bı havinê re rewşa pêşmerge geş û xweş dıbe. Lı Kurdıstana Bakûr ji her çıqas tekoşina gelê me qels û jar be ji, lê berxwedanek heye. Bı tekoşina ideolojik-politik re car caran gelê me bı çek ji bersiv dide. Ordiya dagırker û milisên wê yên xwefıroş darbe dıxwın. Jı ber vê yekê tırs û lerz ketiye laşê Dewleta Tırk û ordiya xwe ya dagırker û faşist xıstiye êrişê. Lê jiyana Dewleta koloniyalist û ordiya wê gelek kın e. Bı êriş û bombebaranan têkoşina neteweyê kurd a jı bo serxwebûn û azadiyê qet nıkare bıde rawestandın.

Adres : Box 34055
100 26 Stockholm / SWEDEN

Sal: 1 / Hejmar: 1
Îlon 1986

Författares Bokmaskin
Stockholn 1986